Publicație realizată de **Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov** în parteneriat cu **Centrul Român pentru Inițiativă Socială**

„Cinema în aer liber“ la Pantelimon 4

„Culori pentru Pace“ la Afumați 6

Ilfoveni cu care ne mândrim 10

Info CCD 12

condeie Ilfovene

Nr. 47 | august 2021 | Publicație de cultură

Muzeul Național Cotroceni

30 de ani de activitate

(Expoziții: 10 iunie - 10 septembrie 2021)

(pagina 4)

„Eu vs. Mine“, piesa de teatru a Mihaelei Rebeca Ion din Buftea - în finala concursului „New Drama - Excelsior 2021“

(pagina 7)

Școala de vară Țigănești - Piscu (România) - Țigănești (R. Moldova) ediția a III-a 2021 - o reușită

(Proiect finanțat de CJCPCT Ilfov)

(pagina 5)

Prof. Constantin DINU, Liceul Teoretic „Ioan Petruș“, Otopeni

Aprecierea - un exercițiu care se învață

Una dintre noutățile din domeniul educației, introdusă anul acesta, este posibilitatea elevilor de a oferi un feedback cadrelor didactice. Măsură lăudabilă, căci acest feedback, oferit onest, fără capricii, fără intenția de a prejudicia demnitatea umană, poate aduce îmbunătățiri calității actului educațional.

Din discuțiile cu colegii mei, care au centralizat răspunsurile, am aflat că sunt, printre elevi, și unii care au folosit această posibilitate pentru a denigra sau pentru a disprețui.

„Dacă persoana pe care o judecați nu v-a făcut un rău concret, înseamnă că nu dumneavoastră sunteți cel care are dreptate să învinuiți. Simțul dreptății ne îndeamnă să judecăm pe alți oameni. Destul de repede, aceasta devine o obișnuință și nu putini sunt cei care, cu trecerea anilor, se transformă în acuzatori de profesie. Poate că, în locul lui, n-ați fi procedat și mai rău? Niciodată nu disprețuiți oamenii, orice s-ar întâmpla. Acesta este cel mai periculos mod de condamnare, întrucât, drept urmare a forțelor de echilibrare, puteți să nimeriți în locul aceluia pe care-l disprețuiți“, spune Vadim Zeland, unul dintre învățații lumii contemporane.

Autorul menționat vorbește despre existența unei legi universale, numită „legea echilibrului“, care operează la nivelul conștiinței umane, dar și prin ea. Disprețul față de omul care nu ți-a făcut niciun rău concret este considerat ca fiind unul dintre cele mai periculoase forme de dezechilibrare energetică, și încă una care pune în mișcare forțe ale Universului, capabile să te ducă în locul celui disprețuit.

Percepțiile proprii, după care unii au oferit feedback-ul, exprimă ceea ce cred ei că este real, nu atât ce-i real, conștiința propriei subiectivități le-ar fi fost de un real folos dacă și-ar fi dorit să se debaraseze de obiceiul de a disprețui, de a crede în ceea ce pare că se vede.

În multe țări civilizate, elevii sunt învățați, în familie și la școală, „gimnastică mentală“, care ilustrează tocmai exercițiul uman constant de a gândi în mod responsabil. Copiii sunt învățați, încă de mici, să nu se lase atrași pe frecvențele joase ale gândirii, să le permită gândurilor distructive, disprețuitoare ori nefericite, să treacă pe lângă minte, dar nu și prin ea. Construim profesori buni, observându-i în faptele lor bune. Nu-i nevoie să-i lauzi, să le faci scară până la cer printr-o portavoce. Înfăptuim în ei o construcție extraordinară atunci când îi observăm în lumină. Nu doar prin vorbe ridicăm pe culmi oamenii din jurul nostru, ci și prin observații interioare pozitive. Ne construim reciproc și ne putem prăbuși tot reciproc!

Dacă am înțelege mecanismul construcției de sine, ca mecanism al construirii celuilalt, cât s-ar schimba lumea! Nu am mai căuta în realitatea exterioară nici urâtul, nici micile căderi. Nu se poate visa la un viitor fericit doar construind case fastuoase, ziduri reci și prestigii vulnerabile. Dacă nu construim în existența noastră măcar un singur om, dacă nu îl ridicăm în propriii săi ochi și nu îl ajutăm să se consolideze pe sine însuși, putem construi zeci de ziduri și putem acorda mii de feedback-uri. ■

Comisia Europeană a lansat campania „CharactHer“ pentru a capacita toate talentele din industria cinematografică și media

Cristina ANGHELUȚĂ

Recent, în cadrul Festivalului de film de la Cannes, Comisia Europeană a lansat o campanie de sensibilizare pentru a promova diversitatea și incluziunea în industria cinematografică și a mass-media de știri. Campania este, de asemenea, menită să evidențieze egalitatea de gen și rolul femeilor în acest sector. Intitulată „CharactHer“, este prima inițiativă cu un accent clar pe diversitate și incluziune, lansată în cadrul Planului de acțiune pentru mass-media.

Vicepreședintele pentru valori și transparență, Věra Jourová, a participat la evenimentul de lansare și la dezbaterea privind obstacolele cu care se confruntă femeile de-a lungul carierei lor. Jourováé a declarat: „Pe măsurăce depășim pandemia, trebuie să ne asigurăm că femeile ocupă un loc central în cadrul eforturilor noastre de redresare. Prin această campanie, sperăm că putem inspira multe femei, astfel încât Europa să își poată valorifica la maximum talentele“.

Campania „CharactHer“ se înscrie într-un efort politic mai amplu care vizează consolidarea agendei Comisiei privind o Uniune a egalității prin intermediul Strategiei UE privind egalitatea de gen. ■

Director al Centrului Județean
pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov
Alexandrina NIȚĂ

Condeie ILFOVENE

Editor:
Centrul Român pentru Inițiativă Socială
Editor coordonator:
Cătălin DRAGOMIR
Redactor șef:
George V. GRIGORE
Redactori:
Cristina ANGHELUȚĂ, Anica POPA, Iulia GEORGESCU, Marius Florin VĂDUVA, Alexandru LEOLEA, Livia Andreea NIȚĂ

Foto: **George V. GRIGORE**
DTP: **Dan DULGHERU**
tipar - www.tipografiaKLM.ro

Tel. **0371.084.001**;
e-mail: **condeieilfovene@gmail.com**
ISSN 2601 - 0984; **ISSN-L 2601 - 0984**
Publicație distribuită gratuit

Dirijorul Ion Marin, decorat de statul francez

Arta are nevoie de libertate pentru a fi împărtășită

Născut în România, Ion Marin a studiat compoziția, pianul și arta dirijorală la Academia de Muzică din București și la Academia Mozarteum din Salzburg. În 1986 a părăsit România și a început o nouă viață la Viena. A devenit dirijor rezident la Opera de Stat Vieneză, în timpul mandatului lui Claudio Abbado (1987-1991), beneficiind, totodată, de îndrumarea dirijorilor Herbert von Karajan și Carlos Kleiber. Potrivit biografiei sale de pe pagina oficială a Festivalului „George Enescu“, discografia de peste 40 de titluri a dirijorului Ion Marin, apărute la case de discuri precum Deutsche Grammophon, Decca, EMI, Sony sau Philips, i-a adus trei nominalizări la premiile Grammy, Diapazonul de Aur și premiul Criticii Muzicale Germane pentru Înregistrări. În 2012 a primit premiul ECHO Klassik, la categoria Bestseller.

Printre soliștii alături de care concertează în mod regulat, se numără Martha Argerich, Yo-Yo Ma, Frank Peter Zimmermann, Maxim Vengerov, Gidon Kremer, Helene Grimaud, Placido Domingo, Angela Gheorghiu și Renee Fleming. De asemenea, a colaborat cu personalități muzicale emblematice precum Isaac Stern, Mstislav Rostropovich și Alexis Weissenberg. Dirijorul Ion Marin a declarat la primirea Ordinului Artelor și Literelor, că una dintre lecțiile importante pe care le-a învățat în tinerețe a fost că „arta are nevoie de libertate pentru a fi împărtășită“ și a adus un omagiu deschiderii pe care cultura franceză o manifestă față de creatori din lumea întreagă.

„Pentru cariera dvs imensă, pentru această prietenie neobosită pentru Franța, pentru legătura constantă pe care ați făcut-o între țările noastre, este pentru mine o mare onoare și o imensă plăcere să vă acord această decorație de Cavaler al Ordinului Artelor și Literelor“, a spus ambasadorul Franței la București, Laurence Auer, la decernarea distincției.

În discursul său, Ion Marin a vorbit de România anilor ’80 pe care a decis să o părăsească și despre influența pe care cultura franceză a avut-o asupra sa.

Totodată, dirijorul a povestit că la concertele sale au fost prezenți, de-a lungul timpului, șapte președinți francezi și că are „o amintire dragă“ legată de Jacques Chirac. „Am fost profund marcat de discuțiile despre cultură, în general, și despre muzică în special“, a afirmat el, despre întâlnirea cu fostul șef de stat.

Ion Marin a adăugat că „Franța a știut mereu să onoreze cultura și artiștii“. În final, el a adus un omagiu celor apropiați. „Printre marile daruri pe care viața mi le-a făcut se numără prietenia. (...) În viața unui artist internațional bucuriile alternează cu tristețile. Trebuie să ai un templu interior foarte solid. Coloanele templului meu sunt soția mea și fiul meu“, a spus dirijorul. ■

Sursa: Agerpres

Cannes 2021

„La Civil“, regizată de Teodora Ana Mihai, a primit Prix de l’Audace în secțiunea Un Certain Regard

„Unclenching the Fists“, în regia cineastei ruse Kira Kovalenko, a fost recompensate, la 16 iulie, cu premiul principal în secțiunea Un Certain Regard din cadrul celei de-a 74-a ediții a Festivalului de Film de la Cannes, iar lungmetrajul „La Civil“, o coproducție româno-belgiano-mexicană regizată de Teodora Ana Mihai, a primit Prix de l’Audace în cadrul aceleiași secțiuni, potrivit paginii oficiale a evenimentului.

În cadrul secțiunii Un Certain Regard au mai fost acordate următoarele distincții: Premiul Juriului, decernat peliculei „Great Freedom“, în regia cineastului austriac Sebastian Meise, Ensemble Prize, primit de „Bonne Mere“, în regia lui Hafsia Herzi, Premiul pentru originalitate, acordat lungmetrajului „Lamb“, de islandezul Vladimir Johannsson, și mențiune specială pentru pelicula „Noche De Fuego“, de Tatiana Huezo, o cineastă din El Salvador.

„La Civil“ este primul lungmetraj regizat de Teodora Ana Mihai, iar printre producătorii săi se află atât cineastul român Cristian Mungiu, cât și cunoscuții cineaști belgieni Luc și Jean-Pierre Dardenne. Acest film spune povestea unei mame a cărei fiică este răpită și care decide să acționeze pe cont propriu pentru salvarea ei, după ce autoritățile mexicane refuză să o ajute.

În acest an, competiția Un Certain Regard, care a revenit la misiunea sa de a descoperi cineaști emergenți, a inclus 20 de lungmetraje. Șase dintre acestea sunt filme de debut, care concurează și pentru trofeul Caméra d’or.

„În discuțiile noastre, au fost două lucruri pe care le-am spus constant: «filmul acesta este foarte curajos» și «filmul acesta a fost făcut din inimă». Multe dintre filme sunt foarte înflăcărate și multe dintre ele vorbesc despre lucruri despre care este greu să vorbești. Dorim să le mulțumim tuturor cineaștilor pentru munca lor curajoasă și frumoasă. Filmele lor au creat dezbateri intense“, a spus președinta juriului, Andrea Arnold. ■

Jocurile Olimpice de Vară, Tokyo 2020, imagini stilizate ale unor sportivi din diferite domenii

Cristina ANGHELUȚĂ

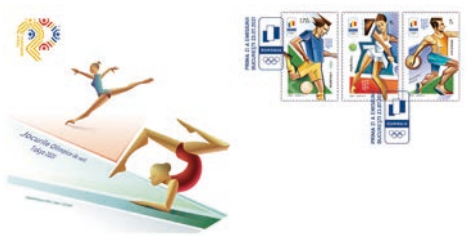

Cu prilejul celui mai așteptat eveniment sportiv al anului 2021, Romfilatelia a introdus în circulație, la 23 iulie a.c., emisiunea de mărci poștale Jocurile Olimpice de vară, Tokyo 2020.
La Tokyo 2020, cea de-a XXXII-a ediție de vară a Jocurilor Olimpice, prima din istorie care a fost amânată, în jur de 100 de sportivi sub culorile tricolorului românesc atacă podiumul olimpic la 17 discipline sportive.
Naționala de fotbal a României a revenit în întrecerea olimpică după 47 de ani de la ultima participare, tot în capitala Soarelui Răsare.
Echipa feminină de baschet 3x3 a debutat la Jocurile Olimpice odată cu această disciplină sportivă. La canotaj, nu mai puțin de 36 de canotori luptă pentru medaliile olimpice în 9 probe. Tot în premieră, tricolorii participă în întrecerile olimpice de ciclism mountain bike și triatlon.
La gimnastică, la cea de-a 5-a participare a sa la olimpiadă, Marian Drăgulescu vrea să scrie istorie la 40 de ani și să cucerească titlul olimpic, singurul care-i lipsește din bogatul palmares. Alături de el concurează colegele din lotul feminin de gimnastică, Maria Holbură și Larisa Iordache.
La scrimă, Ana-Maria Popescu, numărul 1 în clasamentul mondial la spadă înainte de Jocuri, se duelează pentru încă un titlu olimpic la cea de-a 5-a participare olimpică a sa, în timp ce Iulian Teodosiu, medaliat

cu bronz olimpic cu echipa de sabie, se bate la Tokyo pentru medalii la individual.
La înot, Robert Glință, primul român care a obținut biletele pentru Tokyo 2020, și Daniel Martin se întrec la 100 m spate, iar David Popovici, cel mai tânăr component al echipei, la cei 16 ani ai săi, atacă un loc cât mai sus în clasament la 100 m liber.
La canoe, Cătălin Chirilă și Victor Mihalachi, coordonați de campionul olimpic Florin Popescu, luptă să transforme aurul european în aur olimpic.
La lupte, Albert Saritov, medaliat cu bronz olimpic la Rio, și vicecampioana mondială Alina Vuc, împreună cu Alin Alexuc-Ciurariu, prezent pentru a 3-a oară la o ediție a JO, și debutantele la cele mai importante întreceri sportive din lume, Andreea Ana și Kriszta Incze, luptă pentru a se autodepăși.
La tir sportiv, Laura Ilie, triplă campioană europeană, visează la prima treaptă a podiumului olimpic la 10 m pușcă aer comprimat, iar la tenis de masă, cei patru tricolori din lot încearcă să escaladeze uriașul zid al asiaticilor și să ajungă pe podium la cel puțin una dintre cele 5 probe la care participă - echipe feminin, simplu feminin & masculin, dublu mixt.
La atletism, patru fete - Florentina Iușco (săritura în lungime), Alina Rotaru (săritura în lungime), Claudia Bobocea (1.500 m), Daniela Stanciu (săritura în înălțime) - și trei băieți - Alin Firfirică (aruncarea discului), Marius Cocioran (50 km marș), Rareș Andrei Toader (aruncarea greutății) - evoluează pe magnificul Stadion Olimpic din Tokyo, gazda ceremoniilor de deschidere și închidere a Jocurilor.
La box, Cosmin Gîrleanu și Claudia Nechita, în premieră în ringul olimpic, visează să-și încrucișeze mănușile pentru cele mai strălucitoare medalii.
Pentru toți tricolorii, la fel ca pentru performerii de pe întreg mapamondul, este o onoare să participe la Jocurile Olimpice Tokyo 2020, reprogramate în 2021, competiția considerată simbolul victoriei sportului și a Mișcării Olimpice în lupta cu pandemia de coronavirus.
De la prima sa participare la Jocurile Olimpice, în 1924, la Paris, când a obținut și cea dintâi medalie - bronz la rugby -, Echipa Olimpică a României nu a lipsit decât la edițiile de vară ale JO din 1932 și 1948 și la ediția de iarnă din 1960.
Team Romania are în palmares 305 medalii - 89 de aur, 94 de argint și 122 de bronz, o medalie de bronz fiind obținută la JO de iarnă.
Cele șase timbre ale emisiunii, cu valorile nominale de 1,70 Lei, 2 Lei, 2,20 Lei, 7 Lei, 9 Lei, 10,50 Lei și colița cu valoarea nominală de 31,50 Lei prezintă imagini stilizate ale unor sportivi din diferite domenii: fotbal, canotaj, înot, aruncarea discului, tenis de câmp, tenis de masa, respectiv scrimă.
Cele două plicuri „prima zi“ a emisiunii prezintă sportivi din domeniul gimnasticii artistice evoluând la diferite aparate. ■

Ziua Mărcii Poștale Românești. **Peceți ale domnitorilor români**

Timp Românesc

Continuând o temă inițiată în anul 2019, Romfilatelia a introdus în circulație, la 15 iulie a.c., emisiunea de mărci poștale Peceți ale domnitorilor români (II).
Documentele redactate și scrise pe hârtie sau pergament, emise de cancelariile domnești din Țările Române, erau validate, alături de semnăturile olografe, prin folosirea unor sigilii de diferite dimensiuni.
Pecețile domnești, aplicate de obicei în ceară de culoare roșie, preluau elementele în relief ale sigiliilor și constituie ele însele un obiect de studiu, fiind protejate în căuș de ceară, în capsule de lemn sau metal.
Pecețile, elemente care confereau actelor domnești autenticitate, prezintă diferențe vizibile, dacă ne referim la curțile domnești din Moldova și Țara Românească.
Astfel, în Moldova, în imaginea

peceților se regăsește ca însemn capul de bour, văzut din față, cu o stea între coarne. În cancelariile Țării Românești, sigiliile și pecețile au avut drept simbol acvila purtătoare de cruce, însoțită de soare și de lună „crai nou“, conturnată. Pecețile atârnate care însoțeau actele de mare importanță emise în ambele teritorii românești erau, în general, din ceară naturală. Însă categoria cea mai valoroasă este reprezentată de pecețile din metal, apărute la mijlocul secolului al XVI-lea. Cunoscute sub denumirea de bule sigilare sau hrisobule, acestea erau de două feluri: simple capsule metalice menite să protejeze pecetea de ceară sau adevărate „bule de aur“, care au pe față și pe revers reprezentări și inscripții.
Emisiunea de mărci poștale Peceți ale domnitorilor români (II), este alcătuită din patru timbre și o coliță nedantelată.
Cele patru timbre ale seriei prezintă sigilii în ceară și hrisobule ale unor domnitori ai Țării Românești din secolele al XVI-lea, al XVII-lea și al XVIII-lea: Petru Cercel, Radu Mihnea, Grigore I Ghica, Constantin Brâncoveanu.
Fiecărui sigiliu îi este asociat portretul domnitorului respectiv, pe fundal fiind reproduse documente emise în timpul domniilor acestor principi valahi.
Pe primul timbru al seriei, cu valoarea nominală de 1,40 lei, este reprezentată o hrisobulă a lui Petru Cercel, din colecțiile Muzeului Național de Istorie a României, pe fundal fiind reprodus un document iscălit de acest domnitor, document aflat la Arhivele Naționale ale României.
Pe cel de-al doilea timbru al seriei, cu valoarea nominală de 1,50 lei, este reprezentată o pecete în ceară roșie a lui Radu Mihnea. Acesta a fost domn al Țării Românești în mai multe perioade între anii 1601 și 1623 și, vremelnic, a ocupat și tronul Moldovei, între anii 1616-1619 și 1623-1626. Pecetea și documentul reprodus în fundal se află în colecțiile Academiei Române.
Pe cel de-al treilea timbru al seriei, cu valoarea nominală de 7 lei, este reprezentată o hrisobulă a domnitorului Grigore I Ghica. Acesta a domnit în Țara Românească în perioadele 1660-1664 și 1672-1673. Hrisobula și documentul ilustrat pe fundal

se găsesc la Academiei Române.
Pe cel de-al patrulea timbru al seriei, cu valoarea nominală de 19,50 lei, este reprezentat sigiliul domnitorului Constantin Brâncoveanu. Acesta s-a aflat pe tronul Țării Românești pentru o perioadă lungă de domnie (1688-1714). Sigiliul și documentul pe care este aplicat se află la Academia Română.
Pe colița nedantelată, cu valoarea de 31,50 lei, este reprezentată (avers și revers) hrisobula lui Grigore I Ghica, deosebit de valoroasă, unul dintre puținele obiecte de acest fel existente în țara noastră. Ea poartă pe avers textul „Io Gligorie Ghica voevod a toată Țara Românească în anul 7172“ (1664), iar pe revers „Acest hrisov făcutu-l-a Io Gligorie Ghica voevod, a toată Sfetagora a 20 de sfinte mănăstiri ce sunt înprejurul Sfântului munte Atonului (Athos) văleat 7172“ (1664).
Emisiunea de mărci poștale „Peceți ale domnitorilor români (II)“ este disponibilă din 15 iulie 2021, în magazinele Romfilatelia din București, Bacău, Brașov, Cluj-Napoca, Iași, Timișoara. ■

Muzeul Național Cotroceni - 30 de ani de activitate. Expoziții: 10 iunie - 10 septembrie 2021

„A fost odată la Cotroceni“ - „Cotroceni Creativ Junior“

Foto: Facebook Muzeul Cotroceni

Muzeul Național Cotroceni, spațiu de referință în peisajul cultural românesc, în care memoria culturală și istorică a României se împletește cu artele plastice și decorative, a împlinit, la 10 iulie 2021, 30 de ani de la înființare, evenimentul fiind marcat prin două expoziții în care sunt prezentate istoria ansamblului și lucrările câștigătorilor concursului de creație de anul acesta dedicat copiilor.
Expoziția „A fost odată la Cotroceni“ aduce în atenția publicului Ansamblul Cotroceni ca martor al perioadelor istorice, al interacțiunilor dintre stilurile arhitecturale, ca simbol al influențelor și al relației dinte autoritatea conducătoare și cultură, în etapele evoluției statului român modern. Istoria Ansamblului Cotroceni este ilustrată prin patru perioade distincte, relevante în același timp și pentru transformările prin care a trecut România: Mănăstire și reședință domnească (1679-1893) - în 1679, voievodul Șerban Cantacuzino încredințează construcția Mănăstirii Cotroceni spătarului Mihail Cantacuzino, care combină stilul bizantin cu arhitectura și arta românească, influențată de Renașterea târzie italiană, în dezvoltarea stilului autentic brâncovenesc; Palat regal (1893 - 1947) - două secole mai târziu, arhitectul Paul Gottereau este însărcinat de Regele Carol I să transforme Cotroceniul în reședință pentru familia principelui moștenitor Ferdinand. Regina Maria, cel mai longeviv locatar al palatului, și-a lăsat amprenta asupra ansamblului cu ajutorul arhitecților Karel Limman (în stilul Secession sau Art Nouveau) și Grigore Cerchez (stilul neo-românesc); Palat al Pionierilor (1948-1976); Restaurarea palatului după cutremurul din 1977 - transformarea părții vechi

a palatului în muzeu național și construirea unei noi aripi care va deveni în 1990 sediul Administrației Prezidențiale (după 1977). Conceptul curatorial și design-ul expoziției au fost realizate de echipa „Zeppelin Design“, coordonată de Cosmina Goagea și Constantin Goagea. Expoziția „A fost odată la Cotroceni“ este co-finanțată de Administrația Fondului Cultural Național.
Cel de-al doilea proiect aniversar, expoziția „Cotroceni Creativ Junior“, reunește lucrările câștigătorilor concursului cu același nume, dedicat tinerilor cu vârste cuprinse între 10 și 19 ani. Competiția, care a fost lansată pe 1 iunie, a urmărit valorificarea istoriei muzeului prin intermediul unor lucrări de arte vizuale. Au fost înscrise în concurs 44 de lucrări. Câștigătorii secțiunii „Tineri artiști“ sunt Andrada Pariza, Rebeca-Teodora Gurgu, Cătălina-Cristina Rebegea, Ana-Maria Cosma și Ioana Ana Maria Manea. Câștigătorii secțiunii „Mici artiști“ sunt Alexia-Mihaela Dumitrescu, Rebeca Nicole Davidescu, Andreea Teodora Barbu, Maria-

Antonia Micle și Atena Ana Maria Rânia. Expoziția, care prezintă atât lucrările câștigătoare, cât și cele incluse în secțiunea „Artiști de urmărit“, poate fi vizitată până pe 10 septembrie. Astfel este reflectată și misiunea dublă a acestui muzeu, respectiv de promovare a patrimoniului cultural și sprijinire a tinerilor artiști.
Din partea președintelui României, Klaus Iohannis, Muzeul Național Cotroceni a primit Ordinul „Meritul Cultural“, Categoria F (Promovarea culturii), în grad de Cavaler. ■

✍ George V. GRIGORE

„Vara pe uliță“

Tabără de creație destinată copiilor. (12 iulie - 6 august 2021)

Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti“ a găzduit în perioada 12 iulie - 6 august, cea de a XXIX-a ediție a Taberei de creație „Vara pe uliță“, în cadrul căreia copiii au putut lucra alături de meșteri populari din întreaga țară.
Până pe 6 august copiii și-au petrecut vacanța de vară într-o atmosferă rustică și prietenoasă, care le-a amintit de curtea bunicilor de la țară. Scopul programului a fost acela de a le insufla celor mici dragostea pentru tradiție și cultură și de a duce meșteșugurile tradiționale mai departe, îmbinând astfel utilul cu plăcutul și sperând că participanții vor deveni mai responsabili și vor manifesta mai multă grijă pentru patrimoniul cultural național.
Timp de patru săptămâni, copiii au lucrat alături de meșteri populari din întreaga țară, care i-au inițiat în arta olăritului, a țesutului, a procesului de „croit-cusut-brodat“, a încondeiatului de ouă, a confecționării de păpuși, de măști și podoabe populare, sculptat în lemn, pictat icoane pe lemn și pe sticlă, prelucrarea artistică a pielii, gravură, dansuri populare, modelaj în lut, confecționat jucării din lemn, pictură de șevalet, artă medievală.
Pe „Scena Dumitra“ din incinta muzeului, cei mici au ascultat Corul „Vocea Copilăriei“ din cadrul Programului Național „Cantus Mundi“ și au cântat și dansat alături de Ansamblul „Perinița“ din Otopeni. ■

✍ George V. GRIGORE

„Cinema în aer liber“ la Pantelimon

La 24 iulie 2021, Primăria orașului Pantelimon a organizat o nouă ediție a evenimentului “Cinema în aer liber“. Începând cu orele 19.30, cu mic, cu mare, aproximativ 400 de participanți au fost prezenți în locația spectaculoasă pe care au pus-o la dispoziție partenerii Primăriei orașului Pantelimon - Patriarhia Română, prin Centrul Cultural Misionar Familia (Lebăda), din Bulevardul Biruinței nr. 3. De precizat faptul că accesul la film a fost gratuit. „Going in style“ a fost filmul proiectat, cu Morgan Freeman, Michael Caine și Alan Arkin. Au fost respectate și de această dată toate măsurile de siguranță pentru evitarea răspândirii infecției cu Covid-19. ■

✍ Cristina ANGHELUȚĂ

EXPERIMETRU (20 iulie - 15 august 2021)

Muzeul Național al Țăranului Român, alături de Centrul de Excelență în Arhitectură Arte și Audiovizual, a organizat, la 20 iulie, vernisajul expoziției “Experimetru“. Expoziția ne prezintă trei experimente elaborate în afara perimetrului cotidian de trei personalități contemporane în domeniul arhitecturii, al restaurării și al artelor plastice: Matei Luca Stoian, Graziella Stoian și Nicolae Stoian.
Acest proiect artistic, prezentat și publicului larg din capitala Italiei la „Accademia di Romania“ din Roma, este expus acum în București, fiind găzduit de Muzeul Național al Țăranului Român în perioada până la 15 august 2021, la Sala Media, intrarea din Strada Monetăriei nr.3.
Proiectul artistic, care a fost itinerat în galeriile de artă private din șase capitale ale Europei - Roma, Copenhaga, Stockholm, Mainz, Luxembourg și Viena - este astfel prezentat și publicului bucureștean.
Preocupați de găsirea unor noi mijloace de expresie, artiștii mizează cu succes în lucrările lor pe vizual și pe percepția senzorială. Cei trei artiști contemporani expozanți sunt membri ai Uniunii Artiștilor Plastici din România, iar creațiile lor, care au un loc special în practica artistică a secolului XXI, prin răspândirea unor culori unice, „acestea sunt diferențiate de texturi netede, fibroase, calme sau tensionate care, captând lumina, dau naștere unui joc compozițional savant în lumină și umbră specific artei contemporane“.
Expoziția marcată de numeroase lucrări de format foarte mare, realizate pe suprafețe - suport variate și cu materialități mixte, compun sub conceptul expozițional „Experimetru“ o simbioză a operelor artistice contemporane, izbitoare în unitatea sa prezentând specialiștilor și publicul larg iubitor de artă contemporană, o reinterpretare creativă prin abstractizare în arta plastică. Curator și coordonator al proiectului artistic este prof.dr.arh. Luca Matei Stoian. ■

✍ George V. GRIGORE

Școala de vară Țigănești - Piscu (România) - Țigănești (R. Moldova) ediția a III-a 2021 - o reușită

Este al treilea an în care satul Piscu este vizitat de copiii din satul Țigănești, Republica Moldova, în cadrul unui proiect organizat de Școala de la Piscu. Adriana Scripcariu, istoric de artă, și Virgil Scripcariu, sculptor, membri fondatori ai Școlii de la Piscu, au fost primitoarea gazdă. Timp de o săptămână, copiii au deprins diverse îndeletniciri, care le-au adus multă plăcere.

Școala de la Piscu, cunoscută pentru promovarea meșteșugului olăritului și în rândurile celor mici, le-a pus la dispoziție Muzeul de Oale, pentru activități.

Copiii au ajuns în tabără la sfârșitul lunii iunie, însoțiți de profesori și de doamna primar a satului Țigănești din Republica Moldova.

Programul începea dis-de-dimineață, zilele fiind pline de lucruri interesante. În fiecare zi s-au bucurat de un curs de actorie, alături de profesorul lor, Ștefan Ruxanda.

Talent, expresivitate și sârguință am urmărit la orele de teatru. Erau pe cale să joace un spectacol în doar câteva zile de repetiții.

La 30 iunie 2021, a fost lansat la Muzeul - Atelier Școală de la Piscu, atelierul „Apele Unite ale României - vâslim pentru comunități durabile“, componentă a unui program de educație integrată adresat elevilor de gimnaziu, inițiat de Asociația Ivan Patzaichin - Mila 23 și Departamentul pentru Dezvoltare Durabilă, o campanie de activare pentru conștientizarea valorii patrimoniului hidrografic. Acest proiect încurajează comunitățile locale să valorifice potențialul cultural și economic al apelor care le traversează și propune lansarea unei ample „conversații“ publice care să îndemne cetățenii să-și asume responsabilitatea de a le proteja. În cadrul

atelierului, copiii au învățat cum să își pună în practică cunoștințele teoretice dobândite la școală, construind o canotcă. Au fost ghidați și ajutați de Viorel Gheorghe, meșterul marangoz al echipei Rowmania al Asociației Ivan Patzaichin - Mila 23. Copiii au fost încântați că și-au putut manifesta gândirea ageră și îndemânarea în cadrul acestui atelier.

Atelierul de folk a descoperit pentru noi, spectatorii, talente remarcabile în rândul participanților. Câteva dintre fete au cântat la chitară, pian și vocal. În timp ce cei mici se ocupau de meșteșugurile lor, însoțitoarele au creat niște ii de o frumusețe rară, cu broderii care mai de care.

Bineînțeles, „gașca“ s-a bucurat și de o vizită în Capitală, unde a fost la câteva muzee. De neuitat a fost și „plimbarea“ pe lacul Snagov, unde au admirat mănăstirea în toată splendoarea. „A fost o călătorie unică și frumoasă. Pe lângă micile valuri care ne furau un pic din curaj, am descoperit lucruri cu adevărat uimitoare, povestite de îndrumător. Am aflat că Lacul Snagov a servit ca un scut în vremurile îndepărtate pentru mănăstire, care mai era denumită și Mănăstirea lui Vlad Țepeș. Ni s-a spus că apa era într-atât de curată încât puteai să vezi fundul lacului și chiar peștii cum înoată. Am descoperit câteva specii de pești care se regăsesc în lac, cum ar fi crapul, roșioara, somnul și bibanul“, a povestit Cristina, una dintre participante.

La final de tabără a avut loc un spectacol, în care au jucat toți copiii. Talente din Republica Moldova au strălucit pe „scena“ din cadrul Muzeului-Atelier Școala de la Piscu, în spectacolul „Ulciorul“, reprezentativ pentru satul Piscu, renumit pentru meșeteșugul olăritului din cele mai vechi timpuri.

„Actorii“ au primit diplome de participare, și multe aplauze de la publicul care a venit sa îi admire. Acest proiect educativ și distractiv, aflat la a treia ediție, a adus emoții și zâmbete pe fețele copiilor, care au plecat acasă plini de inspirație. Consiliul Județean Ilfov susține astfel de inițiative, menite să promoveze cultura tradițională în județ. ■

Proiect finanțat de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov

Evelina VÎRLAN

„Culori pentru Pace“ la Afumați

La 10 iulie a.c., a avut loc, în curtea Conacului Stolnicului Constantin Cantacuzino, de la Afumați, vernisajul Expoziției Culturale Naționale de Pictură și Desen pentru Copii „Culori pentru Pace“. Coordonatorul proiectului pentru zona București-România, Ambasador pentru Pace, Mioara Ioana Voicu, a fost secondată în derularea activităților de primarul comunei, Gabriel Dumănică, și de administratorul conacului, Claudiu Davițoiu, iar prin telefon, s-au bucurat de atmosfera prietenească de la Afumați, președintele internațional al organizației „Culori pentru Pace“, Antonio Giannelli, și președintele Filialei România, Liliana Vîrsta. Curtea conacului a fost împânzită de desene ale copiilor, iar artiști dansatori și cântăreți, din Afumați, din București, dar și din alte zone ale țării, tineri și adulți - i-au încântat, pe parcursul întregii zile, pe toți cei prezenți.
„Mulțumesc tuturor copiilor, dascălilor și familiilor lor, care au gândit și creat în desene, frumoase mesaje din simboluri ale Păcii. Mesaje pe care le-au trimis către lumea întreagă, ca pe niște apeluri din inimă pentru încetarea conflictelor armate, pentru o lume mai bună în care să trăiască fericiți toți copiii lumii“, a spus Mioara Ioana Voicu, care a oferit gazdei și edilului localității câte o diplomă de excelență pentru implicare și câte un desen înrămat.
„Culori pentru Pace“ este un proiect

ambițios, pornit în 2015 și, încă din primul an de viață, la el au aderat 70 de școli din 50 de țări de pe cinci continente. S-au adunat mii de desene având ca temă centrală simboluri ale Păcii, realizate de copii cu vârste cuprinse între 4 și 10 ani, desene care au călătorit în toata lumea, fiind expuse în expoziții internaționale, organizate în toate colțurile lumii. În 2017, încă 40 de țări s-au alăturat proiectului, iar astăzi „Culori pentru Pace“ numără 110 țări de pe cinci continente.
Proiectul a luat naștere în Sant' Anna di Stazzema, un sat situat pe dealurile din apropierea orașului italian Lucca, din Toscana, care în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, era considerat „zonă albă“. Lucrurile s-au schimbat în dimineața zilei de 12 august 1944, atunci când Divizia a 16-a Panzergrenadier „Reichsfuhrer SS“ a încercuit satul. Temându-se că vor fi capturați, bărbații s-au ascuns în munți, lăsând în case femeile și copii. Trupele SS au ucis atunci 560 de persoane.
Expoziția Culturală Națională de pictură și desen pentru copii „Culori pentru Pace“ a adus un spirit de împăcare și bună colaborare tuturor participanților, iar întreaga manifestare s-a bucurat din plin de culori, de dans și muzică. ■

George V. GRIGORE

George V. GRIGORE

Târg de Sântilie la Muzeul Național al Țăranului Român

Muzeul Național al Țăranului Român și-a așteaptat doritorii la Târgul de Sfântul Ilie, din 16 până în 18 iulie. Meșteșugari, anticari și artiști au adus la târg obiecte din lemn, ceramică, țesături, împletituri, jucării, podoabe, icoane și multe, multe alte lucruri frumoase pe care le puteați tocmi și cumpăra în miez de vară, la Muzeul de la Șosea. Nu au lipsit prăjiturile de casă, cozonacii, turta dulce, mierea de albine ori ierburile de leac, dar nici tradiționala țuică.
Vizitatorii au fost invitați, de asemenea, să răsfoiască, să citească și să-și îmbogățească biblioteca cu publicațiile Muzeului: cărți cu teme etnologice, cărți-obiect,

albume ori reviste.
Pe 20 iulie este sărbătorit Sfântul Ilie (Sântilie). „Ilie a fost fiul lui Sovac, preot al Legii Vechi în Galaad. Pe vremea Regelui Ahab, căsătorit cu o prințesă feniciană, Isabela, începe o prigoană a credincioșilor din Vechea Lege și o apropiere de credința în Baal. Pentru această faptă Proorocul Ilie îl mustră pe rege cu vorbe aspre și prevestește trei ani și jumătate de foamete pentru poporul evreu. Regele încearcă să-l omoare, dar nu reușește. După vremea de foamete, Ilie revine și dovedește poporului care este Dumnezeul cel adevărat.
Slujitorii lui Baal sunt uciși și foametea încetează. În timpul vieții, Ilie face minuni. După moarte, este ridicat la cer într-un car de foc. Va reveni pe pământ la Sfârșitul Veacului. Dacă plouă și tună de Sfântul Ilie, merele și alunele vor fi viermănoase. Alunul este copacul șarpelui, după cum nucul adăpostește Zânele. De Sfântul Ilie femeile dau de pomană mere. Până atunci ele nu gustă nici un măr. Pentru apicultori este o zi importantă, încep să reteze stupii, să ia miere“. ■

Ateliere pentru copii la Palatul Șuțu
(1 - 16 august 2021)

Muzeul Municipiului București a dedicat lunile iulie și august celor mici, curioși să afle răspunsuri la multele întrebări pe care le au, dar și pregătiți pentru activități de lucru manual, desen, modelaj în lut și experimente, alături de alți copii de vârsta lor, afară, în curțile interioare ale muzeelor Capitalei.
„Fie că învață să realizeze o pagină de bandă desenată, fie că ascultă povești, că fac experimente sau că pătrund în spațiul muzeal în care pot admira diferite exponate, cei mici pleacă fericiți. Muzeele sunt medii educaționale importante, cu un potențial de învățare considerabil. Colecțiile expuse în muzeele din structura muzeului oferă copiilor o legătură tangibilă cu timpul, locurile, evenimentele sau oamenii de astăzi și din trecut, permițându-le să experimenteze evoluția istoriei umane și a patrimoniului cultural“, potrivit unui comunicat transmis de reprezentanții muzeului. ■

George V. GRIGORE

George V. GRIGORE

Atelierul de literație „Citim împreună în livada lui Arghezi“, un succes

Centrul European Cultural și de Tineret pentru UNESCO „Nicolae Bălcescu“ în parteneriat cu voluntarii de la Paraclisul Catedralei Naționale au organizat, în luna iulie, la Muzeul Național al Literaturii Române - Casa Memorială „Tudor Arghezi“, o activitate cultural-artistică care a constat într-un atelier de literație în familie intitulat „Citim împreună în livada lui Arghezi“, la care au participat 20 de copii însoțiți de părinții.
„A fost o atmosferă plină de entuziasm și de bucurie pentru că am organizat un prim atelier de literație în familie. De la mic la mare ne-am adunat în curtea lui Tudor Arghezi, celebrul poet, să cunoaștem și să ne apropiem de poezia sa prin metode interactive, prin joacă. Am făcut un itinerariu în universul lui Arghezi, un popas în casa lui Arghezi, am invitat copii să găsească indicii în curtea celebrului poet și să le descopere apoi în poezii. I-am invitat să citească împreună cu părinții, evenimentul de astăzi fiind organizat și pentru părinții, vrem să le oferim șansa să petreacă timp de calitate în familie și să ducă și mai departe aceste momente și chiar acasă. A fost un moment realizat în parteneriat cu Muzeul Național al Literaturii Române - Casa Memorială Tudor Arghezi și bineînțeles cu prietenii noștri voluntarii Paraclisului Catedralei Naționale“, după cum a declarant Adriana Barbu, din partea Centrului European Cultural și de Tineret pentru UNESCO „Nicolae Bălcescu“.
Doroteia Nicolescu, muzeograf la Casa

Memorială „Tudor Arghezi“ din București, a spus, la rândul său: „Astăzi am fost gazdele unui atelier pentru copii. Nu este o activitate străină, pentru că în general primim copii și le oferim uneori, pe lângă vizita în casă, și o activitate de creație, artistică sau o activitate jucăușă. Ceva prin care copiii să rămână cu o impresie profundă despre Tudor Arghezi, despre această vizită și să își dorească să revină“.
Dănuț Prună, coordonatorul voluntarilor Paraclisul Catedralei Naționale, a adăugat: „O activitate care i-a bucurat atât pe copii, cât și pe părinții acestora. O activitate care ne-a arătat cât de importantă este comuniunea, cât de importantă este cultura. În cadrul acestei am recitat poezii și am cântat. Acest atelier de literație a reprezentat un îndemn la petrecerea timpului de calitate în familie, organizarea din când în când în cadrul familiei a unor seri culturale prin care să le transmitem copiilor frumusețea poeziei“.
Evenimentul face parte dintr-o serie de întâlniri, activități care vor fi organizate pe întrega perioadă a vacanței de vară, care au ca scop familiarizarea copiilor, tinerilor și părinților acestora cu obiective culturale, istorice. La finalul activității copii participanți au primit daruri din partea voluntarilor de la Paraclisul Catedralei Naționale. ■

Surse: trinitas.tv; historia.ro; jurnaluldeilfov.ro; biblioart.worldpress.com; mnlr.ro

7 iulie 2021 - 5 septembrie 2021

Expo: „50 de ani. Școala de Modă din București“

Expoziția „50 de ani. Școala de Modă din București“, o sinteză a activității profesorilor și studenților de la Departamentul Modă din cadrul Universității Naționale de Arte București (UNArte), a fost deschisă la Muzeul Național de Artă al României pe 7 iulie. Evenimentul a venit în continuarea expozițiilor care au marcat, la Muzeul Național de Artă al României, împlinirea a 150 de ani de la înființarea Școlii de Belle Arte din București, actuala UNArte, și 50 de ani de la înființarea Departamentului Design a UNArte.
Actuala prezentare se grefează pe elementele de display realizate de Cartierul Creativ în cadrul Romanian Design Weeek, în ideea continuării punerii în evidență a aportului de creativitate românească la configurarea designului contemporan.
Expoziția cuprinde o amplă selecție de piese vestimentare care au fost admirate în evenimente internaționale de prestigiu,

instalații costumare, prezentări video și ilustrații de modă. Este pentru prima dată când vizitatorii au oportunitatea de a explora bogăția de stiluri - de la cel convențional, la cel artistic și experimental - viziuni ce oferă publicului posibilitatea să descopere nenumărate modalități de a construi imaginea umană. Expoziția de la parterul Galeriei Naționale poate fi vizitată până pe 5 septembrie 2021. ■

Surse: romaniapozitiva.ro; modernism.ro

George V. GRIGORE

„Grădina cu Artiști“

Mini-festivalul „Grădina cu Artiști“ a revenit în parcul „Grădina Icoanei“ din București în zilele de 3 și 4 iulie și a propus doritorilor un târg cu concerte cu teatru pentru copii și cu mai mult ateliere de creație pentru toate vârstele.
La această a zecea ediție a evenimentului, artizanii și designerii au adus haine, cărți pentru copii, accesorii, decorațiuni, jucării și mâncare. Au fost organizate ateliere de pictură pe lemn, pentru crearea de brățări din lână și mărgele, imprimare serigrafică, diferite articole din pielărie, împletirea de codițe colorate, animație „stop motion“ și reciclare creativă.
Din programul ediției din iulie 2021 a „Grădinii cu Artiști“ au făcut parte și spectacolele de teatru „Punguța cu doi bani“, cu trupa „Omidee“, și „Ema și Eric - despre bunele maniere“, cu trupa „Sufletos“ (după cartea Ioanei Chicet - Macoveiciuc, dar și concertul „Pe ritmuri sudamericane“, cu Ioana Ernea și Carlos Enrique.
Anul acesta, la Grădina cu Artiști s-a lansat și un nou concept: arta din obiecte reciclate - nimic nu se aruncă, totul se transformă în artă, cu creativitate și puțin ajutor din partea artiștilor. Fiecare ediție din 2021 va avea o tematică proprie, iar provocarea va fi ca artiștii și artizanii prezenți să creeze și să expună și obiecte inspirate de acest concept.
La fiecare eveniment, pe lângă zonele de expoziție, ONG-uri, ateliere practice de reciclare creativă și scenă va exista un spațiu nou de instalații realizate din materiale reciclabile iar artiștii invitați, dar și studenții la Arte Plastice, vor fi provocați să construiască din aceste materiale instalații și obiecte de artă. ■

Foto: Gradinacuartisti.ro

George V. GRIGORE

15 iulie 2021

„Eu vs. Mine“, piesa de teatru a Mihaelei Rebeca Ion din Buftea - în finala concursului „New Drama - Excelsior 2021“

George V. GRIGORE, Cristina ANGHELUȚĂ

Piesa de teatru „Eu vs. Mine“, semnată de eleva Mihaela Rebeca Ion de la Liceul „Dumitru Dumitrescu“ din Buftea, a fost selecționată printre cele piesele finaliste ale concursului de dramaturgie „New Drama 2021“.
Teatrul EXCELSIOR, în parteneriat cu Ministerul Educației Naționale, a organizat în perioada februarie 2021 - iulie 2022 cea de-a șaptea ediție a Concursului de Dramaturgie New Drama, un concurs de dramaturgie pentru adolescenți care are ca obiectiv folosirea educației ca modalitate de transmitere și producere a culturii (prin activități culturale întreprinse chiar de copii și adolescenți). Proiectul îi are în vedere pe tinerii pasionați de teatru, adolescenții cu vârsta între 14 și 18 ani, încurajându-i să își dezvolte imaginația prin însușirea și dezvoltarea tehnicilor de scriere dramatică.
La 26 februarie a fost lansat proiectul, iar 15 mai 2021 a fost termenul limită pentru înscrierea textelor, la 15 iunie 2021 fiind anunțate titlurille finalist. În luna septembrie va avea loc atelierul de scriere dramatică, iar în decembrie 2021 spectacole-lectură la Teatrul EXCELSIOR. În stagiunea care urmează va fi urmărită și premiera spectacolui montat pe baza piesei câștigătoare. Deși au fost apreciate toate cele 35 de piese într-un act trimise de cei 33 de concurenți din 19 localități din țară, iată care au fost cele mai bune zece texte desemnate după criteriile juriului de părinți de adolescenți:
Un fluture răstoarnă o piesă de domino.exe de Daria Ancuța (18 ani / Constanța)
Escape Room de Eva Viviana Zaharia (16 ani / Călărași)
Eu vs. Mine de Mihaela-Rebeca Ion (18 ani / Buftea, Jud. Ilfov)
Agresor sau victimă? de Ionuț-Florea Dobrea-Chiriac (17 ani / Nereju, Jud. Vrancea)
Tot ce se unește se destramă de Carla Oncescu (17 ani / București)
Întuneric în culori de Alexandra Theodora Rhea Mihu (17 ani / București)
Ceaiul seriozității și beția de ironie de Gabriela Voinea (17 ani / București)
Mimul de Vlad-Cristian Gherghel (16 ani / București)
Zeii de David Simula (17 ani / Constanța)
Poate nu acum, poate în altă viață de Alexandra-Ștefania Bucșe (17 ani / Ograda, Jud. Ialomița). ■

Anda Kreuziger din Berceni - „Miss Colegiul Mihai Eminescu“ 2021

Vocea, pianul și talentul muzical au fost cele care au făcut diferența în cadrul concursului „Miss 2021 - Colegiul Mihai Eminescu“ din București, organizat la Arenele Romane, în data de 21 iulie 2021. Anda Kreuziger - cea care a câștigat premiul - este din comuna Berceni, județul Ilfov, cântă și studiază pianul. ■

Vicențiu ENACHE

Marius Florin VĂDUVA

„Taifasuri Culturale“

LAURA CRISTINA ION, un star ilfovean în devenire

Laura Cristina Ion este elevă în cadrul Colegiului Economic Hermes - București, are 16 ani și locuiește în Afumați, fiind concurentă în cadrul Festivalului Internațional de muzică ușoară „George Grigoriu“ - Brăila 2021. Să aflăm câteva lucruri despre cariera sa de interpretă aflată la început de carieră.
Rep: De unde această pasiune pentru muzică?
L. C. Ion: Pasiunea pentru muzică a început în urmă cu patru ani, în timpul cursurilor de desen din cadrul Școlii Populare de Artă București. Într-o zi, în timpul cursului de desen, din lipsă de spațiu la acel moment, colegii din cadrul corului școlii au venit la noi în sala de curs să repete, sala noastră fiind destul de mare și încăpătoare. Surprinzător, atenția mea a zburat instantaneu spre ei, fiind fascinată de acest lucru (întodeauna mi-a plăcut să cânt) și din acel moment am simțit că a cânta este tot ceea ce îmi doresc mai mult, propunându-mi ulterior să încerc, dar la cu totul alt nivel.
Rep: Care sunt cele mai importante lucruri din viața ta?
L. C. Ion: Cele mai importante lucruri din viața mea sunt familia, cariera, educația și sănătatea.
Rep: Ce consideri că te reprezintă mai mult?
L. C. Ion: Caracteristicile care mă reprezintă pe mine ar fi bunătatea pe care consider că o am, respectul care este foarte important, ambiția cate mă definește și faptul că sunt o fire puternică.
Rep: Care este cea mai mare realizare a ta de până acum și ce îți propui pentru viitor?
L. C. Ion: Cea mai mare realizare a mea de până acum este viața pe care o am în prezent, cu bune sau cu rele și nu regret absolut nimic, fiind tot ce mi-am dorit vreodată, cel puțin până acum la această vârsta fragedă, faptul că am familia lângă mine, am prieteni foarte buni, un prieten care mă iubește, fiind acceptată totodată și de familia lui, sunt sănătoasă cu o educație bună și îmi doresc o carieră minunată care crește pe zi ce trece. Pot spune ca sunt împlinită sufletește si în acest moment nu există o realizare mai mare.
Rep: Ce reprezintă muzica pentru tine în calitate de solistă?
L. C. Ion: Muzica pentru mine reprezintă ceea ce vreau eu să fac mai departe în viitor și în acest sens vreau să îmi câștig existența, dorind și sperând ca iubirea pentru muzică să o impart cu toată lumea.
Rep: Ce locuri din lume ai dori să vizitezi?
L. C. Ion: Nu am vizitat America si mi-as dori să o vizitez, de asemeni aș vrea să vizitez și Asia. Pentru mine ar fi minunat să pot vizita toate țările la rând și să descopăr culturile si tradițiile fiecăreia în parte.
Rep: O întâmplare hazlie din viața ta?
L. C. Ion: O întâmplare amuzantă am avut-o la o emisiune. Ajunsesem acolo și trece o doamnă pe lângă mine, îmbrăcată în haine normale, nemachiată, cu părul prins și o geantă de mână mare. Fără să o cunosc, am întrebat-o dacă dânsa se ocupă de machiajul nostru, însă mare mi-a fost surpriza să aflu că de fapt ea era prezentatoarea emisiunii. A fost un moment jenant, dar și amuzant.
Rep: Cum te-ar motiva o posibilă susținere din partea Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov la participarea ta în viitoarele festivaluri de muzică din țară, ca reprezentantă a județului Ilfov?
L. C. Ion: Mi-ar plăcea foarte mult un sprijin de acest gen pentru mine, deoarece în muzică am nevoie de foarte multă susținere nu doar din partea familiei, ci și din alte părți pentru a avea o șansă și mai mare la reușita în acest domeniu.
Rep: Cum a fost experiența trăită la Festivalul internațional de muzică ușoară George Grigoriu?
L. C. Ion: Tot parcursul festivalului a fost o experiență de neuitat, unde nu doar am cântat și am trăit o cu totul altă experiență muzicală, fiind pentru prima dată când am cântat acompaniată de un band profesionist, dar am și legat prietenii cu toți concurenții, iar ceea ce este foarte frumos îl reprezintă faptul că păstrăm legătura în continuare. ■

Scriitori eroi. MIHAIL SĂULESCU

prof. dr. Marin IANCU

Născut în București la 23 februarie 1888, într-o familie cu oarece pretenții intelectuale, fiul lui Nicolae Săulescu, ofițer și pictor, și al Ecaterinei, Mihail Săulescu va împărtăși un destin poetic apropiat prin sensibilitate și prin coșmarul unor experiențe biografice de al altor poeți născuți sub aceeași zodie a nenorocului. S-a spus că totul, în existența poetului sugerează ritmul alert. După studii liceale la „Sf. Sava" și „Matei Basarab" din București (1898-1903), urmează, fără să termine, Conservatorul de Artă Dramatică, arătând, în schimb, o tot mai stăruitoare preocupare în a se impune în plan literar.
Mihail Săulescu își începe activitatea literară pe fondul cunoscutei dispute de la începutul secolului XX între simbolism și tradiționalism, rivalitatea dintre moderni și sămănătoriști reușind să imprime o structurare adâncă a culturii române în secolele XIX-XX. Volumele de versuri tipărite la scurt timp după debutul cu versuri în revista „Sămănătorul" (1906), de la Versuri (1906), renegat vehement de autorul însuși prin retragerea acestuia din librării, până la Departe... (1914) și Viața (1916), sunt în măsură să contureze pe deplin imaginea unui poet de o sensibilitate exacerbată în neliniște și manifestări insurgente, pentru care descoperirea unui ideal superior „e însăși esența poeziei". Legate printr-un număr variabil de motive și simboluri, versurile lui Mihail Săulescu împărtășesc, la o lectură integrală, o experiență estetică a unui poet la care trimiterile spre „virtuțile bătrânilor" și spre „datinile strămoșești" se intersectează cu tendințele relativ discrete spre poezia modernă, neliniștea și setea de absolut fiind traduse în „partituri de aspect simbolist".

Dinamic și acaparator

Tot mai dinamic și acaparator, poetul este prezent peste tot, trece de la o revistă la alta, dominat de o remarcabilă dorință de împlinire, atât pe plan literar, cât și pe plan etic-uman. Spirit romantic, fiul viitorului general N. Săulescu arde într-o tensiune continuă, „muncit de-aceeași veșnică-ntrebare", de „exclamații frecvente, note joase acompaniind o tristețe devenită reflecție și cântec, ochii căutând, într-o febră continuă, orizonturi inaccesibile" (Constantin Ciopraga). Trece adeseori pe la reviste de felurite orientări, de la „Luceafărul" și sămănătoriștii G. Tutoveanu, G. Rotică și A. Cotruș poetul devine foarte activ în primul an al „Convorbirilor critice", alături de o pleiadă de poeți (Cincinat Pavelescu, Ion Minulescu, Al. T. Stamatiad, D. Nanu, Corneliu Moldovanu, M. Codreanu, Barbu Nemțeanu, N. Davidescu, Emil Isac și Mihail Sorbul), trece pe la „Facla" lui T. Arghezi, colaborează la „Flacăra", dimpreună cu Adrian Maniu și N. Davidescu, dar și la modernista „Insula", poetul apărându-i lui Camil Petrescu - „boem, violent, impulsiv, sceptic, entuziast și religios".
Publică sporadic la „Minerva literară ilustrată", o revistă-magazin editată de Institutul de editură „Minerva", trece pe la „Ramuri", unde simboliștii erau doar obiect de parodie, prezența lui Mihail Săulescu fiind înțeleasă aici doar prin orientarea spre modernism a acestuia. Situația nu era diferită nici la revista „Arta", unde, cu toate adversitățile, prezența simboliștilor era o realitate ce nu putea fi ignorată. Mai mult decât atât, încă din primul an al secolului al XX-lea, pe la 1901, prin retragerea lui I. Al. Brătescu-Voinești, mai vechii conducători ai „Convorbirilor literare", P. P. Negulescu, Mihail Dragomirescu, I. Bogdan, D. Evolceanu, A, Naum și D. Onciul, istorici, juriști și oameni de știință, îl cooptează în comitetul de conducere al revistei, alături de nou veniții N. Valenti și I. A. Basarabescu.
Dincolo de solitudinea citadinului, legate printr-un număr variabil de motive și simboluri, versurile lui Mihail Săulescu împărtășesc, la o lectură integrală, o experiență estetică a unui poet care „fructifică atitudini și motive din fondul comun al simbolismului: mirajul «departelui» și al «zărilor albastre», marea, corăbiile, «insulele stinghere», ce «zac necunoscute» în Pacific, peisajele exotice, parcul autumnal, ploaia, solitudinea, recluziunea, nevrozele și morbidezza, dar și marele oraș" (Nicolae Mecu).

Poet grav, cu o mare capacitate de a specula în imagini

Poet grav, cu o mare capacitate de a specula în imagini, Mihail Săulescu găsește mereu pretexte de meditație, într-o manieră în care îl putem descoperi pe P. Cerna, după cum, în altă parte, diverse fenomene ale naturii, vântul apele, devin metafore și simboluri, vehiculând reflecții. Deși mai puțin reușit artisticește, poemul Războiul confirmă prin tematică și structură expresia artistică a sentimentului jerfei „pentru un pământ mai fericit", posibil de integrat în atmosfera altor poeme scrise pe această temă în preajma Primului Război de reîntregire a neamului românesc.
Trecând de pe câmpul literar pe cel de luptă, ultimele sale poeme, gândite probabil în uniformă, poartă pecetea atmosferei războiului, emblematic rămânând, în acest sens, poemul

Războiul, cuprins în volumul din 1916, sinceritatea accentului alternând aici cu unitatea viziunii unor poeți de un remarcabil simț plastic. Impregnat de conștiința jertfei „pentr-un pământ mai fericit", poemul este proiectat pe refrenul „trec batalioanele spre munte, / Și peste munți, și peste ape (...) cu muzici și cu arme, drapele și fanioane, / Înaintați senine și largi batalioane (...) / În noile hotare". Dincolo de sinceritatea și autenticitatea notației, imaginile din Războiul se vor regăsi mai târziu în sugestiile apocaliptice din creațiile celorlalți reprezentanți ai generației sale.
Printre scriitori combatanți pe frontul războiului pot fi pomeniți, cu deosebire, D. P. Perpessicius, care, mobilizat pe front și rănit la Turtucaia, rămâne invalid de brațul drept, G. Topîrceanu, combatant la Turtucaia, pe urmă prizonier 2 ani în Bulgaria, până în 1918, Octavian Goga, înrolat ca simplu soldat pe frontul din Dobrogea, Camil Petrescu, rănit în Ardeal, la Cincu, apoi la Mărăști și Cașin-Oituz, luat prizonier la unguri până la 10 aprilie 1918, scriitorul fiind mult timp considerat mort la datorie. Printre aceștia, scriitorul Ion Grămadă, înrolat voluntar la vânători de munte, moare eroic în timpul unui asalt la Cireșoaia, după cum, împărtășind același destin tragic, poetul Constantin T. Stoica cădea eroic în ziua de 23 octombrie 1916, în urma unui bombardament de artilerie, pornit vijelios în aripa stângă a poziției de pe înălțimea Spinul, de lângă Titeștii de Vâlcea, pe care o apăra subunitatea condusă de el, adjutantul de batalion.
Structură contradictorie, combinație dintre predispoziția spre visare a unui boem fără complexe și înclinația spre sacrificiu a unui temperament vitalist, poetul se arată capabil de hotărâri dintre cele mai temerare. La 28 de ani, încă din primele zile ale campaniei din 1916, Mihail Săulescu se înrolează voluntar de îndată ce România declară război Austro-Ungariei, pornind la 27 august 1916 spre câmpul operațiunilor în regimentul 46 al Diviziei IV.
Se știe că haina militară l-a atras dintotdeauna, tatăl său, maiorul Nicolae Săulescu, i-a oferit în familie acest exemplu, dar s-a și împotrivit atunci când, în campania din 1913, a celui de-Al Doilea Război Balcanic, pentru care tânărul literat cere să fie trimis pe front, acesta intervine și îl demobilizează din regimentul 21 infanterie. Pe la sfârșitul lunii septembrie, probabil pe 30 ale lunii, angajat în cele mai periculoase acțiuni de luptă, viața soldatului Săulescu este frântă brutal de aripa nemiloasă a morții în luptele de pe șoseaua Predeal-Timiș. La ieșirea din Predeal spre Brașov, în apropierea locului în care a căzut, la inițiativa Societății Scriitorilor Români a fost înălțat un impresionant monument al eroului, realizat de sculptorul Oscar Han, un grup statuar ridicat la 5 septembrie 1930, cu inscripționarea „Poetului Erou Mihail Săulescu - căzut în luptele de la Predeal - Societatea Scriitorilor Români", mărturie și astăzi, la peste 100 de la tragicele evenimente, despre eroismul și măreția jertfei aduse de Mihail Săulescu, asemenea altor poeți-eroi de aceeași factură spirituală, precum Constantin T. Stoica, Ion Trivale, Ion Chiru-Nanov, Andrei Naum sau Ion Grămadă.
„Împrejurările exacte în care a murit poetul nu se cunosc nici azi", relatează Jebeleanu, cel care i-a îngrijit ediția de „Opere. Mihail Săulescu", apărută în 1947 la Fundația Carol al II-lea pentru literatură și Artă: „Se știe doar că - prevăzând o zi de luptă grea - comandantul companiei din care făcea parte Săulescu, vrând să-l scoată pe poet din linia de foc, i-ar fi ordonat să ducă un raport la Divizie. «E atât de frumos!», ar fi exclamat Mihail Săulescu, privind primejdioasele jocuri luminoase ale grenadelor și ale obuzelor ce explodau - și s-a rugat să fie lăsat acolo, în tranșee. Când ofițerul, într-un târziu, avu răgaz să privească în juru-i, îl zări pe nefericitul poet, moale și cald încă, cu ochii pe jumătate închiși și cu zâmbetul neșters pe buză, ca în luminișul unei supreme inspirații". ■

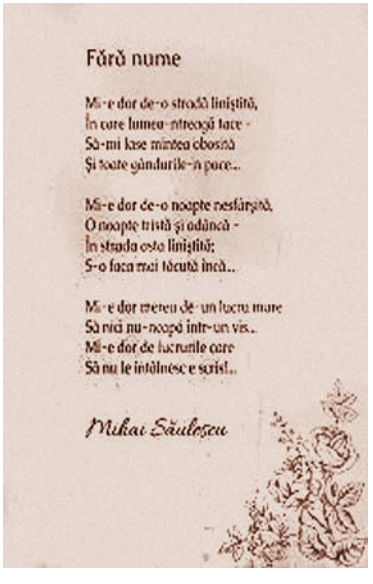

Fără nume

Mi-e dor de-o stradă liniștită,
În care lumea-ntreagă tace -
Să-mi lase mintea obosită
Și toate gândurile-n pace...

Mi-e dor de-o noapte nesfârșită,
O noapte tristă și adâncă -
În strada este liniștită;
S-o facă mai tăcută încă...

Mi-e dor mereu de un lucru mare
Să nici nu-nceapă într-un vis..
Mi-e dor de lucrurile care
Să nu le întâlnesc e scris!..

Mihai Săulescu

George V. GRIGORE

Pe lângă Ilfov

Mihăileștii de Giurgiu, fost oraș ilfovean

Pe malul unui lac de aproape 1.000 de hectare, stăvilit de un baraj construit cu scopul de a realiza o rezervă de apă pentru Capitală, se află Mihăilești de Giurgiu, o urbe mică, aranjată pe lângă malurile lacului care odinioară îi amenința existența, dar care, în pofida metamorfozei din ultimul deceniu, păstrează încă un parfum provincial, plăcut.

Mihăilești are aproximativ 8.000 de locuitori și este format din cartierele Tufa și Drăgănescu. În 1989 comuna Mihăilești este transformată în oraș, dar unde se mai face încă agricultură.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, Mihăilești avea statut de comună rurală care făcea parte din plasa Câlnișteа a județului Vlașca și era formată din satele Mihăileștii de Jos, Mihăileștii de Sus, Tufele, Băneasa și Costieni cu 1892 de locuitori. În comună existau trei biserici și o școală mixtă cu 61 de elevi (dintre care 11 fete). La acea vreme, pe teritoriul actual al comunei mai funcționau în aceeași plasă și comunele Novaci și Popești, formate fiecare doar din satul de reședință. Comuna Novaci avea 683 de locuitori, o biserică și o școală cu 40 de elevi (dintre care 10 fete). Comuna Popești avea 796 de locuitori, o biserică și o școală mixtă cu 26 de elevi. Anuarul Socec din 1925 consemnează comunele în plasa Argeșul a aceluiași județ. Comuna Mihăilești avea 2.424 de locuitori în satele Costieni, Mihăileștii de Sus și Mihăileștii de Jos. Comuna Novaci (novac - uriaș, titan, gigant - nume dat în mitologia populară unui personaj închipuit ca un om puternic și voinic; aici, la Cetatea Argedava se spune că s-au descoperit scheletelor unor uriași ce au trăit înainte de Potop) avea 1.286 de locuitori, iar comuna Popești - 1118. În 1931, comuna Popești s-a desființat, satul Popești trecând la comuna Novaci, iar comuna Mihăilești era alcătuită din satele Mihăilești și Tufa-Costieni. În 1950, comuna Mihăilești a devenit reședința raionului Mihăilești din regiunea București, din care făcea parte și comuna Novaci. În 1952 raionul a fost desființat, comunele fiind arondate raionului Drăgănești-Vlașca din aceeași regiune.

În 1968, ele au trecut la județul Ilfov. Tot atunci, a fost desființată comuna Novaci, satele ei trecând la comuna Mihăilești. A fost desființat și satul Tufa-Costieni, comasat cu Mihăilești. În 1981, ca urmare a unei reorganizări administrative, s-a ajuns la transferarea comunei la județul Giurgiu.

Aici se află Biserica „Adormirea Maicii Domnului“ din Novaci, declarată monument istoric. În Mihăilești se află patru monumente istorice de interes national. Unul este situl arheologic al cetății dacice Argedava (perioada Latène; cunoscută drept Cetatea Uriașilor sau Cetatea lui Burebista), aflată „la Nucet“ (la nord de satul Popești, într-un loc cu mulți nuci). Alte trei biserici sunt clasificate ca monumente istorice de arhitectură: biserica „Sfinții Voievozi“ (1714) din Mihăilești; biserica „Adormirea Maicii Domnului“ (secolul al XVIII-lea) din Novaci; și biserica „Sfânta Treime“ (1688-1689) din Popești.

În afara acestor obiective, lacul Mihăilești apare ca o mică mare interioară. ■

Surse: wikipedia.org; luminasatului.ro

Malaxa, o uzină, un secol

În 1919 în partea de est a Bucureștiului, pe unde odinioară dăinuiau câmpuri imense cultivate cu porumb, grâu și alte plante industriale, omul de afaceri Niculaie Malaxa a cumpărat de la stat câteva hectare de teren unde a construit o imensă fabrică pentru a fabrica material rulant. Terenul se afla lângă halta CFR Titan.

La 3 august 1921 uzinele „Malaxa“, își deschideau porțile. Niculae Malaxa a beneficiat de o construcție modernă a uzinei datorită renumitului arhitect român Horia Creangă, care la vremea aceea construise multe blocuri în București după planurile sale.

Dar, să vedem cine a fost Niculaie Malaxa: S-a născut la Huși în 1885. Tatăl avea origini grecești, iar mama boierești. După școala făcută la Iași, a obținut diploma de inginer la Universitatea Politehnică din Karlstruhe - Germania. Inginerul N. Malaxa a intrat în afaceri la 3 august 1921 când a înființat un atelier de reparat locomotive și vagoane de cale ferată.

Uzina „Malaxa“ era la acea vreme cea mai mare și modernă fabrică de tuburi laminate din Europa, aplicând pentru prima dată pe continent procedeul american de laminare „Stiefel“. Asumându-și riscurile aferente, Malaxa a folosit creditele guvernamentale pentru încurajarea industriei naționale și a încheiat un contract cu CFR pentru fabricarea unor locomotive de concepție proprie românească. Între 1923 și 1927, Malaxa a ridicat din temelii cea mai performantă fabrică de material rulant din Europa. Uzina a fost dotată cu 82 de mașini-unelte cumpărate din Germania, iar fabricația locomotivelor a fost începută cu 180 de muncitori germani calificați. După un an și jumătate, pe porțile uzinei ieșea prima locomotivă românească, iar muncitorii români preluau activitățile uzinale.

În 1933, în plină criză economică, Uzinele „Malaxa“ livrau locomotiva cu numărul 100. Una dintre cele mai productive din țară, uzina era deja apreciată în toată lumea.

În 1936 s-a proiectat prima locomotivă Diesel de concepție românească, iar din 1939, marea uzină românească a fost în măsură să construiască toate tipurile de locomotive. Seria 151.001, de concepție autohtonă, era cea mai puternică din Europa și a avut un mare succes comercial răsunător la Târgul Internațional de la Milano din 1940. Succesul Uzinelor Reșița și Malaxa în construcția de locomotive a făcut ca din 1939 România să nu mai importe nicio locomotivă. În acest sens, împreună cu un colaborator apropiat de-al său, Henri Holban, Niculae Malaxa a elaborat o strategie de industrializare intregrată a spațiului național unificat, pe domeniul construcțiilor și al exploatării automotoarelor. România interbelică devenea astfel una dintre primele țări eurpene care au materializat conceptul de „industrie națională modernă“.

Malaxa a finanțat „Enciclopedia României“, a susținut Societatea Scriitorilor Români și a oferit burse multor tineri talentați

Dorind să contribuie și la propășirea civilizației românești, Malaxa s-a manifestat și ca mecena - a finanțat editarea lucrării „Enciclopedia României“, a susținut Societatea Scriitorilor Români și a oferit burse multor tineri talentați care au devenit oameni de știință recunoscuți pe plan internațional. De asemeni, colaborând cu talentatul arhitect Horia Creangă, Malaxa a promovat prin uzinele sale aplicarea arhitecturii moderne în construcțiile industriale.

Totodată, Malaxa s-a preocupat și de problemele sociale ale muncitorilor, asigurându-le salarii mai mari decât în alte uzine, asistență socială și medicală, echipamente de lucru și masă la cantină.

După naționalizare, inginerul Malaxa a fost menținut de guvernul comunist, ca specialist. În 1948, cu ocazia unei deplasări la Viena, fostul industriaș a rămas în străinatate. Acuzat de colaborare cu legionarii, numele magnatului a fost radiat din toate arhivele epocii. Malaxa a murit în SUA în 1965, la New Jersey.

„Niculae Malaxa a fost omul și inginerul care a avut cutezanța, priceperea și simțirea patriotică să demonstreze lumii vocația industrială a românilor, pe care străinii îi considerau sau îi vedeau a fi numai plugari și păstori“ - spunea un colaborator de-al industriașului. Inginerul Malaxa a inițiat și implementat în România câteva serii de industrii: de aparataj pentru materialul rulant (1932-1943), motoare Diesel (1935), transmisii mecanice pentru automotoare, inclusiv sisteme de comandă (1936-937), tuburi de oțel fără sudură (1937, după procedeul Stiefel), locomotive Diesel pentru C.F.R. (1938), aparatură optică (1938).

Între anii 1923-1927 s-a construit fabrica de reparat locomotive și vagoane de lângă halta Titan, iar în 1928 a fost ridicată cea mai importantă fabrică de locomotive cu abur din România.

Din 1931 Fabrica de Locomotive Malaxa a trecut la construcția de automotoare echipate cu motoare Diesel tip Gans și transmisii Mylius cu 4 și 5 trepte, iar din anul 1936 s-a conturat prototipul locomotivei Diesel autohtone. Fabricația țevilor din oțel fără sudură s-a dezvoltat în cadrul celei mai moderne fabrici de țevi din Europa, la Fabrica de țevi, numită ulterior „Republica“. Între anii 1932-1934, savantul George Constantinescu a aplicat cu succes invanția sa „Convertorul sonic de cuplu“ la locomotivele și automotoarele produse la Uzinele Malaxa din București. Industria românească de profil, întemeiată în 1934, a prezentat în 1937 la Belgrad și în 1940 la Milano cele mai noi tipuri de automotoare competitive pe plan european. În 1945, magnatul construia la Reșița o mașină cu 3 cilindri, a cărei viteză maximă ajungea la 120 km/h, în condițiile unui foarte bun confort pentru cele 6 persoane transportate.

Producția acelei mașini la Reșița a fost stopată însă când puterea sovietică suverană a decis mutarea liniei de fabricație în URSS. Decizia a fost luată după ce un înalt oficial sovietic a încercat această mașină românească la Sofia în Bulgaria.

După naționalizare, uzinele „Malaxa“ au purtat numele de „23 August“, fiind o uzină fanion a țării și păstrând profilul de construcție de locomotive, utilaje petroliere, chimice, automacarale, remorci de tramvaie, tramvaie, aparataj de frâne, compresoare, gaza-moto compresoare, componente siderurgice și de fabrici de ciment, vase sferice, locomotive Diesel și Diesel electrice, automotoare, ștanțe și matrițe de vulcanizat cauciucuri auto, tractoare pe șenile de puteri mari, panouri solare pentru apă caldă, piese turnate și forjate și alte utilaj pentru economia țări și pentru export. După 1989 uzina a început să decadă. Acum, clădirile adăpostesc depozite, ateliere de articole din plastic, cartoane și alte firme particulare. ■

Sursa: „Monografia „Uzinelor Malaxa“, editată de S.C. Faur S.A, în 5 volume, coautor Victor Colonelu

Victor COLONELU, regizor

Ilfoveni cu care ne mândrim

Scriitorul Grigore I. Popescu-Băjenaru din Periș

George V. GRIGORE

Când vorbim despre personalitățile locale ilfovene nu îl putem trece cu vederea pe Grigore I. Popescu-Băjenaru (n. 13 februarie 1907, Brătulești-Cocioc, azi Periș, județul Ilfov - d. 5 februarie 1986, Craiova) - scriitor de marcă, prozator.
Fiul Anei (născută Grigoriade) și al lui Ion Popescu-Băjenaru, institutor, publicist și autor de manuale școlare. Băjenaru încheie cursul primar la o școală din Ghencea, în București. Frecventează apoi Liceul „Gheorghe Lazăr“ luându-și Bacalaureatul în 1926. Licențiat în filosofie și litere la Universitatea București (1930), își susține doctoratul în 1938, la îndemnul lui Mihail Dragomirescu, cu o lucrare despre proza lui Barbu Ștefănescu Delavrancea. În căutarea unei catedre stabile, peregrinează, după absolvire, prin câteva școli de stat (serale, de ucenici) sau colegii particulare din București, ulterior schimbând profesia de dascăl cu slujbe administrative (la Primăria Capitalei, Observatorul astronomic popular, Pinacoteca municipală).
Debuta, ca elev, în „Lumea copiilor“ din 1923, în anul următor tipărind o primă carte (Din țara basmelor), în „regia“ părintelui său. Publică snoave, amintiri, povești și versuri în atractivele reviste interbelice pentru cei mici: „Dimineața copiilor“, „Universul copiilor“, „Lumina copiilor“. A mai colaborat la „Universul“, „Convorbiri literare“, dar și la foi modeste, ca „Opaițul satelor“, la calendare și diverse almanahuri. Câteva încercări de istorie literară se apleacă, de preferință, spre clasici: Un plagiat ardelenesc după romanul „Ciocoii vechi și noi“ al lui N. Filimon (1932) și Delavrancea. Omul și opera și Eminescu, dramaturg (ambele din 1940). Povestitor „născut“, tânărul debutant învie scene alerte, spirituale (Teatrul lui Buzilă, În nopțile sfinte, Bonurile lui Ali), unde candorile vârstei „neștiutoare“ trec în prim-plan, chiar dacă în fundal apasă, undeva aproape, umbra frontului (tatăl e la război, copiii așteaptă ziua „de leafă“ ca pe o sărbătoare, din panoplia clasei priveghează faimoasa „Usturica“, o replică naivă - citadină - la amintirile „humulețeanului“). Cultivă tot mai dezinvolt, apoi, un aliaj de haz destins, bonom, vervă surâzătoare ori ironie subversivă, iar ca revers, un gen de evocare, agreabil, ce-i va atrage cititori fideli. Cartea care îi aduce recunoașterea

e Cișmigiu et Comp., o odisee de licean simpatic, sturlubatic premiant, aplaudat ori, după caz, temut între rivalii „lăzărești“, irezistibil umorist și mim. Amestec de lirism și de umor, de stil colocvial și anecdotică spumoasă, romanul din 1942, un best-seller pentru câteva promoții de adolescenți postbelici, a continuat să fie editat (1946, 1947 ș.a.), s-a bucurat și de o tălmăcire maghiară etc. Fără dimensiunea unei autentice „rupturi“, Băjenaru e atras, în următoarele decenii, de noile colecții și antologii pentru copii („Licurici“, „Pogonici“, Almanahul „Roza vânturilor“) și de literatura cu substrat educativ.
Scrie laborios și publică, la Editura Tineretului, apoi, constant, la editurile Ion Creangă și Sport-Turism, culegeri de povești, legende, basme, intitulate sugestiv Orologiul împăratului (1957), Vârful cu dor (1973), Grădina înțelepților (1975), Spătarul Coman de Suceava (1977) și Mărețul rege Burebista (1980) -, unde accentul cade îndeobște pe latura spectaculară: suspans, culoare locală, aventuri picarești, șabloane, stereotipii, menite să „complice“ și să agrementeze intriga întru captarea publicului favorit. Ucenicind în umbra maeștrilor recunoscuți ai genului (H. Sienkiewicz, Al. Dumas, Mihail Sadoveanu), Băjenaru, artizanul, tinde să împace propria aptitudine fabulatorie cu exigențele documentare, dar fără să evite ilustrativismul, o abundență uneori fastidioasă a detaliilor ce risipește din „magia“ povestirii. Îndatorat „tradiției orale“, nu uită, altfel, să-și declare stirpea și să-și cultive precursorii (în Ispirescu, împăratul basmelor, 1983). Pe urma altor prețuiți băsmuitori (Nicolae Filimon, Ion C. Fundescu, N.I. Dumitrașcu sau Nicolae D. Popescu, toți cu frumoase, expresive variante la Fata din dafin), va izbuti notabile remake-uri, recuperând embleme, măști (extrem de „productivă“ cea a cheleșului), integrând surse, triind motive, diverse ca factură și tipologie. Umorul blajin reanimă, în fine, în Mici povestiri despre oameni mari (1981), anecdotica instructiv-cordială, verva păstoasă, duhul boem și destins al unui București de odinioară: lume pestriță, cafenele, simigerii (a lui „Kir Sotir“, „la Agop“, în Calea Moșilor), instituții cu faimă și oameni „cari au fost“, agitația de o clipă a urbei, ambianța balcanică. Trecerea timpului pune surdină, atenuând din exuberanțele comice, în Bună dimineața, băieți! (1972), unde disputa ingenuă clasă-catedră e ecou târziu din Cișmigiu et Comp.
Ca operă literară putem aminti volumele: Din țara basmelor, București, 1924; Un plagiat ardelenesc după romanul „Ciocoii vechi și noi“ al lui N. Filimon, București, 1932; Schițele și nuvelele lui Delavrancea, București, 1939; Delavrancea. Omul și opera, București, 1940; Eminescu, dramaturg, București, 1940; Cișmigiu et Comp., București, 1942; ediția București, 1992; Mintea și norocul, București, 1943; Hora anotimpurilor, București, 1945; Cu trenul, București, 1947; Cei trei ștrengari, București, 1947; Ocupațiile micuților, București, 1947; Comoara, București, 1952; Orologiul împăratului, București, 1957; Banul Mărăcine, I-II, București, 1967; Cerbii lui Mihai-Vodă, București, 1968. ■

Surse: wikipedia.org; liceunet.ro; cartepedia.ro; altmarius.ning.eu; academia.ediom; ieseanul.com; ziarullumina.ro

Remember

Dumitru Gaiță, un premiu „Gopo“ binemeritat de veteranul Studioului Cinematografic Buftea

George V. GRIGORE

În 2012, cea de-a șasea ediție a Galei Premiilor Gopo a avut loc la Platinum Business & Convention Center. Premiile Gopo din acel an au adus un omagiu special și unuia dintre cei mai prolifici asistenți de cameră din cinematografia românească, Dumitru Gaiță, prin acordarea unui Premiu Special. Cariera sa cuprinde zeci de lungmetraje de ficțiune, printre care se numără unele dintre cele mai importante titluri produse în studiourile de la Buftea în deceniile ’50-’80. Pe lângă titlurile semnate de Victor Iliu, Manole Marcus, Mircea Daneliuc, Dan Pița, Andrei Blaier, Mircea Veroiu, Dinu Cocea sau Sergiu Nicolaescu, din filmografia lui Dumitru Gaiță fac parte nu mai puțin de șase filme de lungmetraj regizate de Ion Popescu Gopo („Pași spre lună“, „De-aș fi ...Harap Alb“, „Povestea dragostei“, „Maria Mirabela“, „Galax, omul păpușă“, „De trei ori București“). Filmografia sa include și filme artistice precum Avalanșa (1959, r. Gheorghe Turcu); Secretul cifrului (1960, r. Lucian Bratu); Drum nou (1961, r. Francisc Munteanu); Soldați fără uniformă (1960, r. Francisc Munteanu); Omul de lângă

tine (1962, r. Horea Popescu); Cerul n-are gratii (1963, r. Francisc Munteanu); Codin (1963, r. Henri Colpi); Politică și ... delicatese (1963, r. Haralambie Boroș); Anotimpuri (1963, r. Savel Stiopul); Pași spre Lună (1963, r. Ion Popescu Gopo); Comoara din Vadul Vechi (1964, r. Victor Iliu); La patru pași de infinit (1964, r. Francisc Munteanu); Dincolo de barieră (1965, r. Francisc Munteanu); De-aș fi... Harap Alb (1965, r. Ion Popescu Gopo); Mofturi 1900 (1965, r. Jean Georgescu); Titanic Vals (1965, r. Paul Călinescu); Tunelul (1966, r. Francisc Munteanu); Fetița cu chibrituri (1967, r. Aurel Miheles); Zodia Fecioarei (1967, r. Manole Marcus); De trei ori București (1967, r. Mihai Iacob, Horea Popescu, Ion Popescu Gopo); Zile de vară (1968, r. Ion Niță; Prieteni fără grai (1969, r. Paul Fritz Nemethi, Gheorghe Turcu); Prea mic pentru un război atât de mare (1969, r. Radu Gabrea); Apa ca un bivol negru (1971, r. Youssouff Aidaby, Andrei Cătălin Băleanu, Pierre Bokor, Iosif Demian, Stere Gulea, Roxana Pană, Dan Pița, Dinu Tănase, Mircea Veroiu); Haiducii lui Șaptecai (1971, r. Dinu Cocea); Săptămâna nebunilor (1971, r. Dinu Cocea); Zestrea Domniței Ralu (1971, r. Dinu Cocea); Bariera (1972, r. Mircea Mureșan); Astă-seară dansăm în familie (1972, r. Geo Saizescu); Pistruiatul (1973, r. Francisc Munteanu); Păcală (1974, r. Geo Saizescu); Actorul și sălbaticii (1975, r. Manole Marcus). Tolba sa de amintiri este mereu plină. Poate oricând să ne povestească ore în șir despre întâmplări nemaivăzute care au avut loc la filmările la care a participat. Unele sunt chiar adevărate, altele au mai căpătat parfum de epocă, dar toate sunt savuroase. Și uite așa, a fost odată... ■

Surse: timp-liber.acasa.ro; puterea24.ro

150 de ani de la nașterea lui Ion Popescu Pasărea, renumit compozitor de muzică psaltică

La 6 august 1871 s-a născut în Pasărea, comuna Brănești, județul Ilfov, compozitorul Ion Popescu-Pasărea, psalt, dirijor și profesor.
A studiat la Seminarul „Nifon“ din București, cu Ștefanache Popescu (1883-1890), la Conservatorul din București (1890-1893), cu Gh. Brătianu, Eduard Wachmann ș.a, mai târziu la Facultățile de Litere și Drept din București.
A fost profesor de muzică psaltică la Seminariile „Nifon“ și „Central“ (1893-1939), la Conservatorul de Muzică (1905-1912) și la Academia de Muzică religioasă (1928-1930 și 1932-1941). A fondat și a condus Societățile muzicale „Macarie Ieromonahul“, „Cucuzel“, precum și „Asociația generală a cântăreților bisericești din România“; a redactat revistele muzicale „Cultura“ (1911-1941) și „Cultura stranei“. A fost deputat în Parlamentul României. A trecut la Domnul pe data de 10 aprilie 1943 în București, după cum scrie Basilica.ro.
A scris, printre altele, Principii de Muzică bisericească orientală (1897, 1906, 1910, 1923, 1928, 1936, 1939, 1942); Colecțiune de cântările Sfintei Liturghii scrise pe muzică bisericească (1919); Colecțiune de cântări bisericești alese, imne școlare și cântări populare (1921); Liturghierul de strană (1925); Noul Idiomelar (1933); Culegere de cântări bisericești (1940). ■

George V. GRIGORE

Vasile Alecsandri - 200 de ani de la naștere

Sursa: Text și foto: Arhivele Diplomatice ale Ministerului Afacerilor Extrene

La 21 iulie 2021 s-au împlinit două secole de la nașterea unei personalități uriașe a culturii, politicii, diplomației și istoriei românești, Vasile Alecsandri (21 iulie 1821 - 22 august 1890).

Marele om politic și scriitor Vasile Alecsandri a fost și un important diplomat, îndeplinind funcția de ministru al Afacerilor Străine în Guvernele de la Iași (17 ianuarie -11 iunie 1859), și București (11 octombrie 1859-28 mai 1860). În această calitate, în primii doi ani după Unirea Principatelor din 1859, Vasile Alecsandri a fost cel mai important trimis diplomatic român, având misiunea recunoașterii internaționale a Unirii și a dublei alegeri a lui Alexandru Ioan Cuza, fiind trimis cu această misiune la Londra, Paris și Torino.

Diplomatul, scriitorul, istoricul și criticul de artă Nicolae Petrașcu (1859 - 1944) ne-a lăsat un splendid portret al lui Vasile Alecsandri, pe care l-a cunoscut în perioada în care acesta a fost ministrul României în Franța (1885-1890). În volumul „Icoane de lumină“, Nicolae Petrașcu i-a dedicat un eseu intitulat „Alecsandri, omul“: „A vorbi de Alecsandri este pentru mine o ocazie, aș putea zice fericită, este ca și cum ar vorbi cineva de omul cel mai de seamă și cel mai distins ce l-a cunoscut și apropiat în viață. Căci Alecsandri n-a fost numai marele nostru poet național, adică o încarnație a geniului românesc, - ori ce-ar zice triștii căutători de pete în soare, - n-a fost numai un patriot arzător în toate minutele vieții sale, dar el a fost, pe lângă acestea și ca om, un exemplar rar de noblețe și seninătate sufletească, de corectitudine și demnitate, de conștiință și onestitate, de respect pentru alți oameni și de compătimire pentru cei loviți de soartă, - și toate acestea învăluite într-un natural, într-o politețe, într-o simplitate desăvârșită. Lăsând dar astăzi la o parte poetul, voi încerca să ating câteva din însușirile omului, poate nu fără folos, mai ales astăzi când oamenii par mai rari decât chiar talentele... Alecsandri era de o înălțime cu puțin deasupra mijlociei, svelt și ușor la mers. Obrazul său avea expresiunea unei ființe deosebite, în care părea că nu-i decât viață sufletească; palid, de o culoare ce nu destăinuia boală, o paliditate spaniolă, cu ochii mari și negri, cu arcadele sprâncenelor sus și regulat ovale, c-o frunte albă și satinată, de pe care părul plecase de timpuriu, cu mustața sură și puțin retezată. Vocea blândă și venind cam de departe, surâsul binevoitor, dar rece, mișcările cumpătate ale unui om ce avea conștiința valorii sale, înfățișarea simplă și aristocratică în acelaș timp. îmbrăcat în redingotă neagră, cu tăietura hainelor clasică, părea că dădea el distincție hainelor, în loc să i-o dea ele lui. În vorbele, în mișcările, în privirea lui, o seninătate profundă, seninătatea unui om ce trăia în regiuni de pace, într'o lume cu lucruri frumoase și bune, cu totul deosebite de lucrurile de rând din sufletele noastre. Alecsandri era atunci de 60 ani trecuți, vârsta aceea frumoasă când omul privește de pe înălțimea vieții lui, stăpân pe sine, cu experiență, cu gândirea ajunsă la maturitate...

Nr. 77, Litera A Nr. 15

MINISTERUL REGAL AL AFACERILOR STRĂINE

DIRECȚIUNEA PERSONALULUI ȘI PROTOCOLULUI

CAZIERUL 77

NUMIREA FUNCȚIONARILOR MINISTERULUI REGAL AL AFACERILOR STRĂINE

1878.

Relativ la numirea D-lui Vasile Alecsandri

Agent Diplomatic la Roma (rămas în suspensiune)

și apoi Trimis Extraordinar și Min Plenipotențiar la Paris

retribuit cu 1500 lei lunar.

Data intrare: 1885 Ianuarie 31 Data ieșire: 1890 August 23

Ministru plenipotențiar la Paris

În 1885, Alecsandri fu numit ministru plenipotențiar la Paris, post pe care îl primi cu greutate, aproape cu părere de rău, abia după trei luni de răzgândire și hotărât numai de insistența Regelui Carol care îi spuse că va fi reprezentantul Său, nu al unui Guvern. Cu toate acestea, puțin după sosirea lui acolo, el zicea într'o scrisoare: „M-am păcălit părăsind câmpul înflorit al literaturii și intrând în acel ghimpos al diplomației. Biata muza mea stă culcată și adormită adânc într-un portofoliu, unde mă tem că-și va găsi mormântul“ Fiind numit eu însumi, ceva mai târziu, secretar de legație la Paris, avui norocul de a-l avea câtva timp de șef și de a-l cunoaște deaproape. Cerințele vieții diplomatice și mai ales protocolurile ei plăceau puțin lui Alecsandri. Cu toate acestea mergea la recepțiile de rigoare, lua parte la serbări oficiale, se achita de formalități și venea aproape în fiecare dimineață la legație. Pleca din Place d'Alma unde sta acum, lua drumul pe jos pe Avenue Montaigne, ajungea la nr. 33 la legație, suia scara, intra în cabinetul lui, semna hârtiile, dădea audiențe la persoanele ce voiau să-l vadă și le satisfăcea cererile. Pe la 1 se înapoia acasă unde îl aștepta dejunul, cu bucate românești. Adeseaori îl conduceam până acasă și rămâneam cu el la dejun. Unul din cele mai frumoase daruri, cu care înzestrase natura pe Alecsandri, era acela de a povesti lucruri interesante. Câte episoade frumoase și emoționante din viață nu ne zugrăvea el surâzând, după masă! Din felul lui de a le povesti, din dispoziția bună ce i-o aduceau amintirile, din amănuntele lor colorate, vii și neașteptate, reieșea emoția cu care le simțise dânsul odinioară. În orele lui de istorisire i se transfigura fata, ochii îi străluceau mai tare, glasul i-se deschidea iar flacăra dulce a amintirii arunca asupra obrazului său un farmec înduioșător. Atunci Alecsandri devenea cu adevărat frumos; armonia sprâncenelor și a trăsăturilor lui fine reînprospăta în minte pe tânărul poet al Doinelor și Lăcrămioarelor. Spunea lucruri 'din tinerețe, din viața Românilor de pe la 1840 și din a prietenilor săi dispăruți. Fie că întâmplarea îl ducea la o noapte petrecută pe Ceahlău sau la un episod din războiul Crimeei, fie că-l arunca în Paris la o reprezentație de teatru cu apariția lui Victor Hugo pe scenă în aplauzele publicului sau la o întâlnire cu călători străini la Sevilla, el găsea în amintirile sale atmosfera locului, cu impresiile momentului și cu surprinderi hazlii, încât ți se părea că asiști la episoadele unor nuvele chibzuite de un meșter al condeiului... Iar ca încheere asupra vieții și felului sufletului său, privea lung în aer cu o atitudine senină ce părea că voește a zice că el nu așteptase recunoștință, nici admirație dela nimeni, ca pasărea care e răsplătită de cântecul ei!... Ceea ce apărea încă din amintirile lui, era că în toate împrejurările vedeai un om bun, delicat și moral. Bunătatea sa te făcea să-i înțelegi optimismul și indulgența lui în toate și pentru toți...

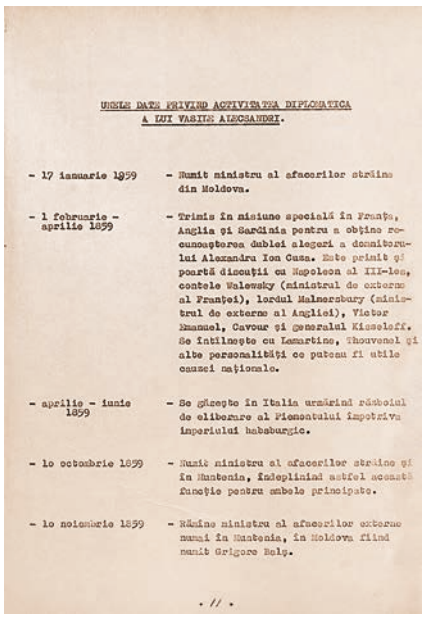

UNELE DATE PRIVIND ACTIVITATEA DIPLOMATICA A LUI VASILE ALECSANDRI.

- 17 ianuarie 1859	- Numit ministru al afacerilor straine din Moldova.
- 1 februarie - aprilie 1859	- Trimis în misiune specială în Franța, Anglia și Sardinia pentru a obține recunoașterea dublei alegeri a domnitorului Alexandru Ion Cuza. Este primit și poartă discuții cu Napoleon al III-lea, contele Walewsky (ministrul de externe al Franței), lordul Malmersbury (ministrul de externe al Angliei), Victor Emanuel, Cavour și generalul Kisseleff. Se întîlnește cu Lamartine, Thouvenel și alte personalități ce puteau fi utile cauzei naționale.
- aprilie - iunie 1859	- Se găsește în Italia urmărind războiul de eliberare al Piemontului împotriva imperiului habsburgic.
- 1o octombrie 1859	- Numit ministru al afacerilor straine și în Muntenia, îndeplinind astfel aceeași funcție pentru ambele principate.
- 1o noiembrie 1859	- Rămîne ministru al afacerilor externe numai în Muntenia, în Moldova fiind numit Grigore Balș.

. // .

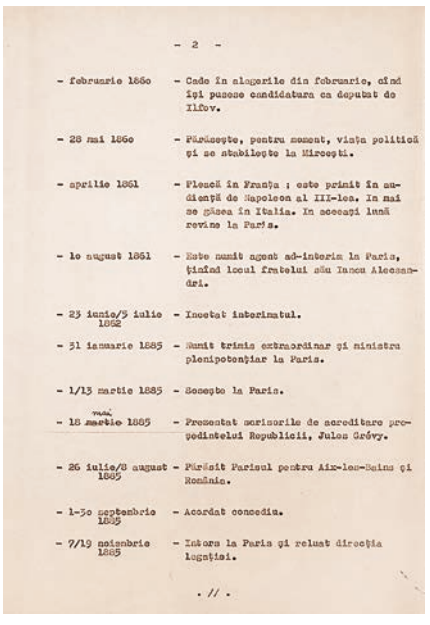

- 2 -

- februarie 1866	- Cade în alegerile din februarie, cînd își pusese candidatura ca deputat de Ilfov.
- 28 mai 1866	- Părăsește, pentru moment, viața politică și se stabilește la Mircești.
- aprilie 1861	- Plecă în Franța ; este primit în audiență de Napoleon al III-lea. In mai se găsea în Italia. In aceeași lună revine la Paris.
- 1o august 1861	- Este numit agent ad-interim la Paris, ținînd locul fratelui său Ianca Alecsandri.
- 23 iunie/5 iulie 1862	- Încetat interimatul.
- 31 ianuarie 1885	- Numit trimis extraordinar și ministru plenipotențiar la Paris.
- 1/13 martie 1885	- Sosește la Paris.
- 18 martie 1885	- Prezentat scrisorile de acreditare președintelui Republicii, Jules Grévy.
- 26 iulie/8 august 1885	- Părăsit Parisul pentru Aix-les-Bains și România.
- 1-3o septembrie 1885	- Acordat concediu.
- 7/19 noiembrie 1885	- Intors la Paris și reluat direcția legației.

. // .

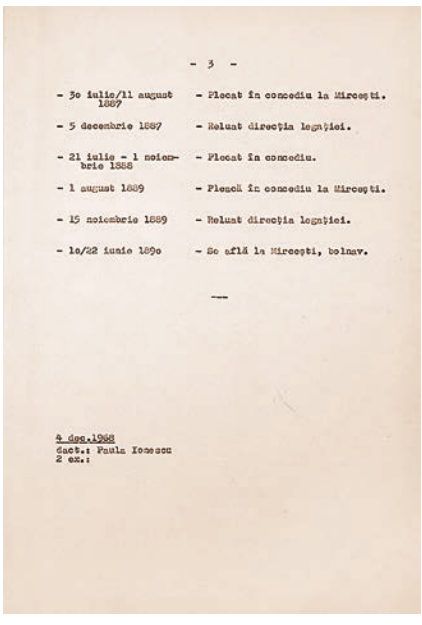

- 3 -

- 3o iulie/11 august 1887	- Plecat în concediu la Mircești.
- 5 decembrie 1887	- Reluat direcția legației.
- 21 iulie - 1 noiembrie 1888	- Plecat în concediu.
- 1 august 1889	- Plecă în concediu la Mircești.
- 15 noiembrie 1889	- Reluat direcția legației.
- 1o/22 iunie 1890	- Se află la Mircești, bolnav.

---

4 dec.1988
dact.: Paula Ionescu
2 ex.:

„Convorbirea cu Alecsandri avea de obiceiu un ton glumeț, spiritual“

În salonul diplomatic, cu pereții de cristal, el dădea mâna celor de față, le spunea sau răspundea câte un cuvânt nostim și în câteva minute se făcea nevăzut...

Convorbirea cu Alecsandri avea de obiceiu un ton glumeț, spiritual. Nota aceasta se observă și în scrisorile sale în care, pe lângă preocuparea de formă, adică de a fi scrisorile unui aristocrat, face spirit scriindu-le, un spirit fără răutate, franțuzesc, întâlnit în fraze pe neașteptate... Acest spirit delicat, surâzător, era atmosfera firească a gândirii lui...

Politețea o avea Alecsandri într'un grad desăvârșit; o politețe în care inteligența lui se contopea în chip firesc cu inima și demnitatea lui cu respectul față de alții. Cei ce l-au cunoscut au știut modul blând cu care el făcea observările sale asupra unei scrieri ce i-se prezenta și cuviința cu care discuta despre alții. Ca formă, ca om de lume, era un adevărat gentilom și trecea cu vederea lipsa de creștere a altora...

Politețea lui însă nu lăsa totuși ca cineva să atingă demnitatea țării pe care o reprezenta. O principesă, fiică de domn român, - care, deși trăia din veniturile imenselor sale moșii din țară, nu „catadicsea“ să urce scara legației, - ceru prin valetul ei registrele Cancelariei jos la trăsură voind să semneze în ele de primirea unui act. Alecsandri simțind intenția ei de a-l ofensa, îi trimise știrea că „Legațiunea Țării e la rândul întâi, Avenue Montaigne 33.“

Ea plecă fără a se mai întoarce.

În anul expoziției franceze din 1889, el se cobora uneori din Avenue Montaigne de vizita expoziția, care era la doi pași și se întorcea uimit de puterea de invenție a popoarelor și de gustul francezului...

În neputința de a mai călători prin țări depărtate, se ducea acum câte odată la hotelurile mari din Paris, la Grand Hotel sau la Continental, se așeza pe terasă într'un scaun legănător și privea ore întregi la călătorii cari plecau sau soseau. Această simplă priveliște cu mișcările grăbite ale unora, cu luările de adio ale altora, cu geamantane și cuiere, cu bucurii de sosire la Paris sau cu regrete de plecare, cu figuri din cele patru părți ale lumii, îi făcea bine; i-se părea că se află el însuși în călătorie.

De asemenea neputând să meargă seara la teatru, cumpăra piesele noi și le cetea singur acasă sau asculta cu plăcere pe cei din jurul său când îi vorbeau de unele din ele. Intr'o seară, lăudându-i jocul actorilor din „Un caprice“ al lui Alfred de Musset, când ajunsei la scena cu ceaiul, el mă completă recitând exact dialogul.

Lumea trecutului avea pentru Alecsandri intensitatea vieții și fericirii actuale.

Odată însă, ca să nu pară prea robit amintirilor, după o lungă și frumoasă istorisire din trecut, îmi recită râzând încet versul lui Lamartine după un... Dar...

Ce qui n'est plus pour l'homme a-t-il jamais été?...

Aceste câteva trăsături îmi închipui că dau o idee despre omul Alecsandri care, unit cu poetul și cu patriotul, alcătuiesc figura cea mai senină, cea mai caldă și cea mai luminoasă din generația dela 1840“. ■

Întrebare întrebătoare: avem nevoie de chestionare?

Horiana PETRESCU, bibliotecar CCD Ilfov

Suntem unii în vacanță, alții în concediu, iar ceilalți, până să ne vină rândul la mult așteptata relaxare de la munte, sau la mare, suntem cu gândul la bilanțurile, raportările anuale. Vara, mai are un pic de stat cu noi, iar toamna, care o va înlocui acuș-acuș, va veni, desigur, cu multe întrebări. Căci, nu-i așa?, toamna se numără... bobocii...

Casa Corpului Didactic Ilfov, în perioada iunie-iulie 2021, a realizat și a aplicat o serie de chestionare necesare pentru a pregăti Oferta de programe și activități de formare pentru anul școlar 2021-2022. Fiecare departament, începând, desigur, cu direcțiunea CCD Ilfov, profesorii metodiști, continuând cu departamentul informatizare, apoi departamentul bibliotecă și terminând cu cel administrativ-contabil, au ales cele mai relevante întrebări pentru a obține o perspectivă cât mai clară asupra impactului pe care l-a avut activitatea desfășurată în anul școlar curent asupra beneficiarilor, a publicului țintă pe care-l deservește CCD Ilfov.

Chestionarul face parte din metodele cantitative care folosesc întrebări de tipul: Ce?, Cât?, Cine?. De asemenea, în construcția întrebărilor din chestionar trebuie să se țină cont de o serie de criterii și anume: relevanța (conținutul întrebărilor trebuie să fie corelat cu tema și să aibă relevanță pentru obiectivele cercetării); simetria (fiecare întrebare trebuie să se refere la un anumit aspect particular și unic al cercetării); claritatea și simplitatea (întrebările trebuie să fie clare, simple, precise și să reflecte într-o manieră consistentă sensul întrebării la care se face referire); adaptarea limbajului (itemi formulați trebuie să fie înțeleși de către persoanele supuse anchetei) (Chelcea, 2001). Chestionarul este un instrument foarte flexibil, deoarece există diverse moduri de formulare a întrebărilor din acesta. Pot fi utilizate întrebări deschise, care permit respondenților se răspundă deschis, cu propriile cuvinte sau pot fi utilizate întrebări închise, care includ mai multe variante de răspuns și permite respondenților să aleagă una sau mai multe dintre aceste variante de răspuns (Foddy 1994)

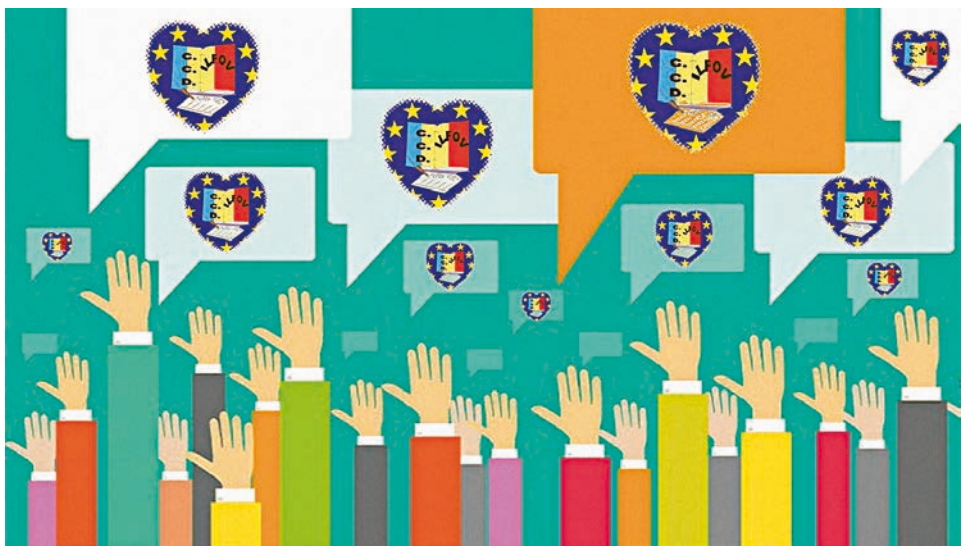

Departamentul Biblioteca CCD Ilfov a urmărit prin aplicarea celor două chestionare să culeagă informații pentru realizarea planului de achiziții și pentru alcătuirea planului de activități ale Bibliotecii CCD Ilfov.

Bineînțeles că am folosit atât întrebări închise cât și întrebări deschise, menite să dea posibilitatea respondenților de a-și exprima recomandări, opinii, sugestii de care se va ține seama.

Ca o coincidență fericită, chiar în această perioadă, am beneficiat de câteva întâlniri organizate pentru toți angajații CCD Ilfov de către formatori, experți în implementarea unui Sistem de management al calității pentru MEN și structuri subordinate, care se bazează pe CAF - Common Assessment Framework CAF.

A fost binevenit exercițiul de autoevaluare a activității noastre din ultimii trei ani, elementul de noutate fiind legat de cele două aspecte pe care experții formatori ni l-au recomandat: .

Obiectivul primordial al autoevaluării este identificarea punctelor tari și a domeniilor care necesită îmbunătățire din organizație și crearea condițiilor pentru îmbunătățirea performanței organizației, și numai în al doilea rând obținerea unui scor pentru subcriteriile evaluate.

2. Punctele tari și zonele de îmbunătățire trebuie să se bazeze pe dovezi și nu pe puncte de vedere sau judecăți personale. Ele nu trebuie să aibă caracter consultativ – nu trebuie să fie recomandări privind ce ar trebui să se facă sau ce ar trebui măsurat.

Am avut de completat fișa de autoevaluare care conținea următoarele rubrici:

1. puncte tari
2. zone de îmbunătățit
3. scor acordat
4. acțiuni de îmbunătățit recomandate

Mi s-au părut foarte inspirat alese aceste criterii și, mai ales, formularea: „zone de îmbunătățit“ în loc de atât de descurajantul .....puncte slabe.....

Un aspect important este acela că, după demersul de colectare a feedbackului, sau, altfel spus, de inventariere a nevoilor de formare, următorul pas este cel de analiză. Analiza nevoilor de formare este un proces de/în profunzime, o analiză de tip calitativ, prin care se va răspunde la întrebările: Cum?, De ce?.

Sunt sigură că și anul acesta, la toate aceste întrebări vom afla cele mai potrivite răspunsuri, astfel încât începutul de an școlar să ne găsească cu temele făcute, pregătiți pentru noi cursuri, programe, activități interesante, atractive, iar utilizatorilor Bibliotecii CCD Ilfov să le fie susținute eforturile de informare și documentare, prin punerea la dispoziție a unui fond documentar adecvat, cât mai adaptat nevoilor celor care îl accesează.

Chestionarele le găsiți atât pe pagina Casei Corpului Didactic Ilfov, cât și pe pagina Biblioteca CCD Ilfov, așadar, oriunde ați fi, la munte sau de la mare, puteți răspunde la întrebare! ■

Colectăm, reciclăm și mediul protejăm!

Marius-Ovidiu SEBE, profesor metodist

În fiecare an, la data de 5 iunie este marcată Ziua Mondială a Mediului Înconjurător. Această zi a fost desemnată la 15 decembrie 1972, în cadrul unei rezoluții adoptate de către Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite (ONU). Prin marcarea acestei zile, ONU încearcă să stimuleze preocuparea oamenilor pentru protejarea mediului înconjurător și în același timp să sensibilizeze factorii de decizie politică să acționeze în acest sens. Începând din 1987, ziua mondială a mediului înconjurător este găzduită de câte o țară, în 2021 având loc în Pakistan, cu tema „Restaurarea Ecosistemelor“. Cu acest prilej, ecologiștii trag un semnal de alarmă privind starea mediului. În ultima vreme asistăm la o intensificare a preocupărilor pentru protejarea mediului ca urmare a problemelor tot mai acute resimțite prin efecte la nivelul întregii planete. Atenționările privind problemele ecologice și strategiile europene și internaționale privind atenuarea presiunii omului asupra mediului impun o serie de intervenții și măsuri concrete în acest sens. Dacă privim de exemplu la cel mai amplu program al Uniunii Europene de relansare economică a țărilor membre post pandemie înțelegem faptul că ne aflăm în prin proces de tranziție către o economie verde. Prin urmare, condițiile impuse guvernelor pentru finanțare vor avea ca rezultat o intensificare a măsurilor pentru reducerea impactului negativ al omului asupra planetei. In cadrul acestor politici și strategii, școala are și va avea în continuare un rol esențial prin intensificarea acțiunilor de educație ecologică.

Casa Corpului Didactic Ilfov desfășoară constant diverse activități ce au ca scop stimularea educației ecologice în cadrul școlilor din județul Ilfov. În acest sens, pe data de 9 iunie, Casa Corpului Didactic Ilfov a organizat un webinar care a avut ca obiectiv principal un schimb de experiență și exemple de bună practică privind educația pentru un mediu natural durabil în unitățile de învățământ din județul Ilfov.

Au împărtășit din experiența proprie privind preocuparea pentru promovarea la clasă a educației ecologice, următoarele cadre didactice: Carmen Niță, Aura Elena Damian, Ilona Andreea Boaă de la Grădinița „Rița Gărgărița“ din Brănești, Mariana Drumea de la Școala Gimnazială nr.1 Cernica, secția preșcolari, Claudia Anghel de la Școala Gimnazială Nr. 1 Brănești, Mihaela Oprea și Gheorghe Ion de la Liceul tehnologic „D. Dumitrescu“ Buftea, Mădălin Sebe de la Școala Gimnazială Nr. 1 Afumați.

Au fost prezentate exemple proprii de bună practică rezultând unanim ideea necesității unui efort comun al tuturor cadrelor didactice, indiferent de specialitate sau nivel școlar, pentru intensificarea demersului de conștientizare a problemelor de mediu și de asumare a unui comportament responsabil și prietenos față de mediul înconjurător. ■

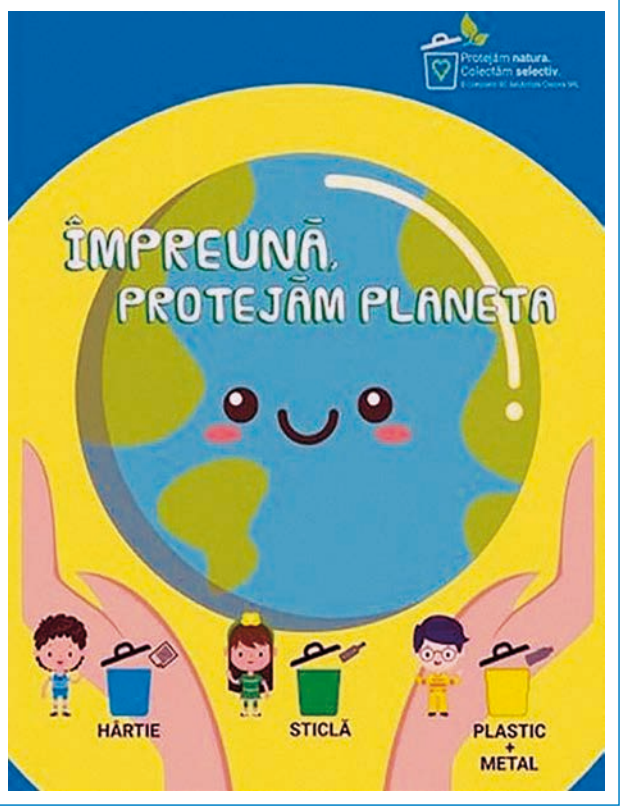

Pagină coordonată de prof. dr. Florin PETRESCU, director al CCD Ilfov